



Wiadomości



Nr 49

1/2025

XXXIX rok

Biuletyn informacyjny Prowincji św. Maksymiliana Marii Kolbego Zakonu Braci Mniejszych Konwencyjnalnych w Polsce

z Prowincji



JUBILEUSZ PIEŚNI SŁONECZNEJ

Całoroczny
odpust zupełny

NOWY KLASZTOR W SZWECJI

Erygowanie klasztoru w Motåla
i Delegatury św. Franciszka z Asyżu

ZWIERCIADŁO BEZ SKAZY

Kompedium nauki
św. Antoniego o Matce Bożej



PENITENCJARIA APOSTOLSKA dla pogłębienia świętości wiernych i dla zbawienia dusz, na mocy specjalnych uprawnień udzielonych jej przez Jego Świątobliwość papieża Franciszka, w odpowiedzi na gorące prośby przedłożone w ostatnim czasie przez Najczcigodniejszego o. Wojciecha Kuligę, Ministra Prowincjalnego Zakonu Braci Mniejszych Konwentalnych Prowincji św. Maksymiliana Marii Kolbego, z okazji uroczystości ku czci świętego Franciszka z Asyżu, które obchodzimy w 800 lat od powstania pieśni pochwalnej Serafickiego Ojca, zwanej „Pieśnią słoneczną” lub „Pochwałą stworzeń”, udziela łaskawie ze skarbca Kościoła odpustu zupełnego pod zwykłymi warunkami (spowiedź sakramentalna, komunika święta oraz modlitwa według intencji Ojca świętego), który mogą uzyskać Bracia oraz wszyscy wierni ożywieni duchem pokuty i miłości miłosiernej, w Roku Jubileuszowym 2025 od dnia 1 stycznia aż do dnia 31 grudnia. Odpust ten mogą ofiarować również w intencji wiernych zmarłych pokutujących w czyśćcu. Warunkiem uzyskania odpustu jest nawiedzenie w formie pielgrzymki dowolnego kościoła lub klasztoru, należącego do wspomnianej Prowincji, i pobożne uczestnictwo w okolicznościowych nabożeństwach jubileuszowych, zgodnie z prośbą wyrażoną w przedłożonym piśmie, albo przynajmniej oddanie się przez odpowiedni czas pobożnemu rozmyślaniu, zakończonemu Modlitwą Pańską, Wyznaniem Wiary oraz wezwaniem do Najświętszej Maryi Panny, świętego Franciszka z Asyżu, św. Antoniego z Padwy i św. Maksymiliana Marii Kolbego.

Odpust zupełny będą mogli uzyskać również osoby starsze lub chore oraz ich opiekunowie, a także wszyscy, którzy z poważnej przyczyny nie mogą opuszczać domu, jeśli wzbudzą pragnienie wyrzeczenia się wszelkiego grzechu i postanowią wypełnić – skoro tylko będzie to możliwe – trzy zwykłe warunki, a także jeśli łącząc się duchowo z jubileuszowymi celebracjami, ofiarują miłosiernemu Bogu swoje modlitwy, cierpienia i niedogodności osobistego życia.

Aby zaś dostęp do łaski Bożej, udzielanej za pośrednictwem władzy kluczy Kościoła, mógł być łatwiejszy ze względu na duszpasterską miłość, Penitencjaria zwraca się z gorącą prośbą, aby kapłani z Zakonu Braci Mniejszych Konwentalnych gorliwie i wielkodusznie oddawali się sprawowaniu sakramentu pokuty i pojednania.

Niniejszy dekret pozostaje w mocy przez okres trwania Jubileuszu, bez względu na jakiegokolwiek przeciwne zarządzenia.

Rzym, dnia 16 grudnia, w roku od Wcielenia Pańskiego 2025.

Angelo kard. De Donatis
Penitencjarz Większy

+ Krzysztof Józef Nykiel

Biskup tytularny Elei (Velia), Regens

Tłumaczenie: o. dr Artur Przechowski OFMConv

Wiadomości

z Prowincji

styczeń – marzec 2025 r.



4

Inauguracja Roku
Jubileuszowego 800-lecia
Pieśni Słonecznej



6

Pogrzeb
o. Benedykta Nadolnego



21

Nowy klasztor
i delegatura szwedzka



31

Ryt franciszkański
– Hymn eucharystyczny



32

Zwierciadło bez skazy
i Matka Miłosierdzia



35

Siostra zakonna
też człowiek...

Tym numerze go poświęcamy

Inauguracja Roku Jubileuszowego 800-lecia Pieśni Słonecznej

W dniu 5 stycznia 2025 r. Sanktuarium Matki Bożej w Cudzy Wielmożnej Pani Poznania stało się centrum duchowych przeżyć związanych z inauguracją Roku Jubileuszowego 800-lecia Pieśni Słonecznej.



Punktem kulminacyjnym rozpoczynającej uroczystości było odczytanie Dekretu Stolicy Apostolskiej udzielającego odpustu zupełnego, którego mogą dostąpić wszyscy wierni nawiedzający w formie pielgrzymki kościoły i klasztory należące do Prowincji św. Maksymiliana M. Kolbego w Roku Jubileuszowym 2025. Dekret został najpierw odczytany po łacinie przez wysłannika Watykanu, dr. Andrea Pagano, a następnie, już przetłumaczony tekst, został zaprezentowany przez ministra prowincjalnego o. Wojciecha Kuliga.

W homilii o. Kulig zachęcił wiernych do korzystania z daru odpustu za pośrednictwem Kościoła, który jako szafarz owoców odkupienia rozdaje i prawomocnie udziela zadośćuczynienia ze skarbca zasług Chrystusa i świętych.

Sakrament spowiedzi świętej odpuszcza nasze grzechy, doznajemy w nim ich przebaczenia, ale trzeba się zastanowić, co z wyrównaniem krzywd, które przez grzech wyrządziliśmy sobie, innym osobom czy być może społecznościom, w których żyjemy. Tutaj właśnie potrzebujemy odpustu, który zgładzi nasze kary doczesne oraz tych, w intencji których ten odpust ofiarujemy a którzy zakończyli już swoje ziemskie pielgrzymowanie. Warto z tego odpustu skorzystać. Mamy na to cały rok. - mówił o. Prowincjał.

Po zakończeniu Eucharystii uczestnicy mieli okazję wysłuchać konferencji zatytułowanej „Rok łaski ze skarbca Kościoła”. Dr Andrea Pagano z ramienia Penitencjarii Apostolskiej, w swoim wystąpieniu podkreślał rolę odpustów w życiu Kościoła oraz znaczenie Roku Jubileuszowego jako czasu szczególnej łaski i duchowej odnowy. Jego słowa tłumaczył o. dr Robert Leżohupski OFMConv, rektor poznańskiego kościoła i kustosz tutejszego Sanktuarium.

Dr Pagano przypomniał wiernym, że odpust zupełny jest wyrazem miłosierdzia Bożego, który jednocześnie wymaga od chrześcijan postawy skruchy, szczerego nawrócenia i praktykowania miłości wobec bliźniego. Podkreślał też, że pielgrzymowanie do miejsc świętych jest znakiem jedności Kościoła oraz odpowiedzią na wezwanie do świadectwa wiary. Pielgrzymi nadziei to przede wszystkim ci czyniący pokój. Troska o bliźniego, a zwłaszcza o ubogich poprzez czyny miłosierdzia oznacza ofiarowanie się ku przebaczeniu: przebaczać zawsze i przebaczać wszystkim, w drobnych jak i poważnych przeciwnościach życia codziennego, jest znakiem, świadectwem.

Inauguracja Roku Jubileuszowego 800-lecia Pieśni Słonecznej to początek niezwykle czasu refleksji nad duchowym dziedzictwem św. Franciszka z Asyżu.

Maja Studzińska



Homilia o. Prowincjała



Relacja filmowa



Konferencja



O odpustach

Jubileusz Pieśni Słonecznej



Pogrzeb o. Benedykta Nadolnego

W piątek, 21 marca 2025 r., odbyły się uroczystości pogrzebowe śp. o. Benedykta Nadolnego, który odszedł do Domu Ojca po wielu latach posługi zakonnej i kapłańskiej. Ze względu na trwający remont generalny kościoła parafialnego w Dobrej, Msza święta pogrzebowa została odprawiona w kościele Matki Bożej z Lourdes w Mierzynie. Przewodniczył jej i słowo Boże wygłosił minister prowincjalny o. Wojciech Kulig.

W uroczystościach wzięli udział bracia z klasztorów w Polsce, a także delegacje z Niemiec i Szwecji. Przybyli również licznie kapłani z dekanatu, rodzina, przyjaciele oraz wielu wiernych, zarówno z Dobrej, jak i z parafii,

w której proboszczem jest ks. Grzegorz Nadolny, rodzony brat śp. o. Benedykta. Licznie zgromadzeni wierni dali świadectwo głębokiego szacunku i wdzięczności wobec o. Benedykta za jego oddaną posługę i świadectwo życia zakonnego.

Po Eucharystii kondukt żałobny udał się na cmentarz w Dobrej, gdzie obrzędowi pogrzebowym przewodniczył ks. Grzegorz Nadolny.

O. Benedykt Nadolny pozostanie w pamięci wiernych jako gorliwy zakonnik, oddany kapłan i człowiek o wielkim sercu. Niech odpoczywa w pokoju wiecznym.

Maja Studzińska



Homilia o. Prowincjała



Życiorys

śp. + o. Benedykt Teodor Nadolny (1960-2025)



Dnia 15 marca 2025 roku w wieku 64 lat, w 36 roku kapłaństwa i 38 roku profesji wieczystej odszedł do wieczności o. Benedykt Teodor Nadolny, członek Gdańskiej Prowincji pw. św. Maksymiliana Marii Kolbego Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych w Polsce (Franciszkanów).

O. Benedykt Nadolny urodził się 28 grudnia 1960 roku w Kościerzynie, jako najmłodszy syn Józefa i Heleny z d. Kerlin. Sakrament chrztu świętego przyjął 15 stycznia 1961 roku w kościele filialnym kościerskiej parafii pw. Świętej Trójcy w Wąglikowicach.

Już jako uczeń Szkoły Podstawowej w Wąglikowicach należał do służby liturgicznej ołtarza w rodzinnej parafii. Jak zaznacza w opinii ks. Stanisław Filarski proboszcz parafii - rodzice o. Benedykta oraz jego troje rodzeństwa byli przykładem życia rodzinnego i religijnego. W 1975 roku po ukończeniu Szkoły Podstawowej rozpoczął dalszą naukę w Zasadniczej Szkole Budowlanej w Kościerzynie jako monter wewnętrznych instalacji budowlanych. Po skończeniu dwuletniej szkoły zasadniczej podjął naukę w trzyletnim Technikum Budowlanym. Po ukończeniu szkoły średniej bez egzaminu maturalnego w latach 1980-1981 pracował w Polskich Kolejach Państwowych w Kościerzynie jako młodszy maszynista. Jak sam pisze po zaprzyjaźnieniu się z o. Fabianem Piętką i braćmi klerykami franciszkańskiego seminarium zaciekało go życie zakonne. Po złożeniu prośby o przyjęcie do Zakonu w 1981 roku pod okiem mistrza o. Mariusza Paczóskego w Smardzewicach rozpoczyna nowicjat. W tym czasie przystępuje także do egzaminu maturalnego. Po roku próby 1 września 1982 roku składa pierwszą profesję zakonną. Od października 1982 roku kontynuując formację zakonną rozpoczyna studia filozoficzno-teologiczne w Wyższym Seminarium Duchownym w Łodzi-Łagiewnikach. W opinii wychowawców o. Stanisława Małaszuka, o. Stefana Auguścika, o. Mansweta Wardyna i o. Macieja Krzymowskiego jako kleryk był bezpośredni i życzliwy. Jako praktyk pracowity i uczynny. Jak zaznaczono w jednej z opinii - o. Benedykt był Kaszubem z krwi i kości.

W 1986 zwraca się do przełożonych zakonnych z prośbą o dopuszczenie do złożenia profesji wieczystej. Jak sam zaznacza w podaniu pragnie to uczynić dobrowolnie z pełną świadomością, zawierając się opiece Maryi Niepokalanej oraz głosząc światu Chrystusa na wzór św. Ojca Franciszka.

4 października 1986 roku w swojej rodzinnej parafii w Wąglikowicach składa na ręce o. Kazimierza Brzozowskiego profesję solemną. Świadkiem tego wydarzenia był m.in. ks. Grzegorz Nadolny, rodzony brat o. Benedykta. 23 maja 1987 roku w Sanktuarium św. Antoniego w Łodzi-Łagiewnikach przyjmuje z rąk ks. bpa Józefa Rozwadowskiego święcenia diakonatu. 25 czerwca 1988 roku przez posługę ks. bpa Adama Lepy otrzymuje także w Sanktuarium św. Antoniego w Łodzi-Łagiewnikach święcenia prezbiteratu.

Po przyjęciu święceń prezbiteratu z dniem 1 lipca 1988 roku rozpoczyna pracę duszpasterską w parafii pw. Matki Bożej Królowej Świata w Dobrej Szczecińskiej, nowej obecności franciszkanów na terenie archidiecezji szczecińsko-kamieńskiej. Wiosną 1989 roku na Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie obronił pracę magisterską pt. „Formacja zakonna kandydatów na braci zakonnych w świetle prawa partykularnego Zakonu Braci Mniejszych Konwentualnych w latach 1932-1985 – studium teologiczno-kanoniczne”, napisaną pod kierunkiem o. Józefa Łapińskiego.

Następnie po roku posługi w Dobrej decyzją Ministra Prowincjalnego o. Leona Rawalskiego w latach 1989-1992 jest katechetą i duszpasterzem parafii pw. św. Jakuba w Lęborku. W roku 1992 zostaje przeniesiony do Koszalina, gdzie z zaangażowaniem podejmuje obowiązki duszpasterskie oraz katechetyczne. Tutaj m.in. jest ekonomem klasztoru, wikariuszem parafii, katechetą, opiekunem Żywego Różańca oraz scholi. W latach 1996-2000 posługuje w klasztorze i parafii św. Antoniego w Gdyni, gdzie z wielką charyzmą oddaje się posłudze katechety w Zespole Szkół Budowlanych. W Gdyni także w latach 1998-2000 pełni obowiązki wikariusza parafii. W roku 2000 podczas piątej Zwyczajnej Kapituły Prowincjalnej zostaje wybrany gwardianem klasztoru i proboszczem parafii pw. Podwyższenia Świętego Krzyża w Kołobrzegu. Urząd gwardiana i proboszcza parafii pełni przez dwie kolejne kadencje. Po zakończeniu posługi w Kołobrzegu decyzją Ministra Prowincjalnego o. Adama Kalinowskiego od 1 lipca 2008 roku po raz kolejny wraca do Koszalina. Tutaj przez cztery lata posługuje zaangażowany w duszpasterstwo parafialne. Następnie wraca do Dobrej, miejsca w którym zaczynał swoje życie kapłańskie jako neoprezbiter. Tutaj jak mówił św. Franciszek – spotkał się także z siostrą śmiercią. Przez trzynaście lat posługi w Dobrej o. Benedykt pełnił m.in. obowiązki wikariusza klasztoru, poborcy i ekonoma klasztoru. Tutaj z wielkim zaangażowaniem posługiwał jako duszpasterz dzieci. Pomimo tego, iż jego ostatnie lata życia naznaczone były chorobą nowotworową do końca na miarę możliwości posługiwał duszpastersko. Ostatnie osiem dni życia, kiedy choroba odbierała mu siły przeżył w hospicjum w Tanowie, gdzie otoczony opieką zmarł w godzinach wieczornych 15 marca 2025 roku.

*Nad morzem, jeziorem,
a może w centrum miasta?*



sprawdź na:
franciszkanie.gdansk.pl

Darłowo, Darłówek,
Dobra, Gdańsk, Ostróda,
a może Wilno?



noclegi
u franciszkanów

**90. URODZINY O. BOGDANA**

W sobotę 1 marca br. w kościele pw. św. Maksymiliana M. Kolbego w Darłowie odprawiona została Eucharystia w intencji o. Bogdana Romaniuka, który tego dnia świętował niecodzienny jubileusz 90-tej rocznicy urodzin.

Okolicznościowa liturgia rozpoczęła się o godz. 12.00 i zgromadziła franciszkanów z prowincji gdańskiej, a wśród nich: obecnego ministra prowincjalnego, o. Wojciecha Kuliga, członków Rady prowincjalnej, byłego ministra prowincjalnego o. Leona Rawalskiego oraz braci z klasztorów w Darłowie, DarłóWKu, Koszalinie, Kołobrzegu, Kwidzynie, Gdyni i Walldürn, a ponadto: benedyktynów z pobliskiego klasztoru w Starym Krakowie, księży diecezjalnych z parafii pw. św. Gertrudy w Darłowie, siostry zakonne posługujące przy darłowskim hospicjum oraz licznie przybyłych parafian i sympatyków parafii, którzy w ostatnich latach korzystali z posługi jubilata i z wdzięczności zapragnęli włączyć się w modlitwę w jego intencji.

Na rozpoczęcie liturgii krótkie słowo wprowadzenia do zgromadzonych wygłosił proboszcz parafii św. Maksymiliana w Darłowie, o. Marek Marcinkowski, zaznaczając m.in.,

że w bieżącym roku przypada nie tylko jubileusz 90-tych urodzin o. Bogdana, ale również 65-lecia jego posługi kapłańskiej, natomiast w roku 2026 minie 75 lat od kiedy o. Bogdan złożył swoje pierwsze śluby zakonne.

Liturgii tradycyjnie przewodniczył osobiście solenizant, natomiast słowo Boże wygłosił minister prowincjalny, o. Wojciech Kulig. Wygłoszoną homilię rozpoczął od zwrócenia uwagi, że jubilat od najmłodszych lat życia stawał się dla innych powodem radości, najpierw jako dar, którym stał się dla swoich rodziców, a później przez świadectwo własnej radości, które do dzisiaj daje zarówno współbraciom w Zakonie jak i świeckim, których spotyka w czasie swojej posługi duszpasterskiej.

Druga część homilii stanowiła bezpośrednie odwołanie do liturgii słowa z dnia jubileuszu. O. Prowincjał zauważył tutaj, że w o. Bogdanie można rozpoznać ucznia Jezusa, który zgodnie z odczytaną Ewangelią stał się jak dziecko, a więc przyjął postawę pokory i wdzięczności za darmową miłość Ojca w niebie.

Ostatnia, najdłuższa część homilii dotyczyła historii życia o. Bogdana. O. Wojciech zwrócił tu szczególną uwagę na trzy wydarzenia, kiedy to jubilat bardzo konkretnie otarł się o niebezpieczeństwo śmierci, a mimo to za każdym razem doświadczył ocalenia, w którym nie sposób nie zauważyć szczególnego zrzędzenia

Opatrzności. Z przywołanych faktów o. Prowincjał odczytał zamysł Boga, który zachował o. Bogdana od niebezpieczeństw po to, żeby mógł wypełnić powierzone mu zadanie. Mówiąc o życiu zakonnym i kapłańskim jubilate, o. Wojciech zwrócił też uwagę na to, że o. Bogdan w swojej posłudze dał się poznać z cech, które są szczególnie ważne dla prezbitera, a więc otwartości na kontakty z ludźmi oraz wręcz spontanicznej gorliwości w sprawowaniu sakramentu pokuty.

Na zakończenie liturgii swoje życzenia Jubilatowi złożyli przedstawiciele lokalnych grup parafialnych, a więc: Rycerstwa Niepokalanej, Żywego Różańca, neokatechumenatu oraz scholii i służby liturgicznej. Odnosząc się do usłyszanych słów oraz całej uroczystości, o. Bogdan z właściwym sobie poczuciem humoru najpierw przeprosił, że w obchodach uczestniczył z lekkim onieśmieniem, tłumacząc, że 90-te urodziny obchodzi pierwszy raz w życiu, stąd nie ma jeszcze wprawy, jak się to robi. Zaznaczył też, że jako kapłan zawsze stara się być dla innych oraz zwrócił się z prośbą o modlitwę, żeby w swojej posłudze duszpasterskiej nigdy, nawet w sposób nieświadomy, nie wyrządził nikomu żadnej krzywdy.

a. Piotr Kurek



Wywiad z o. Bogdanem





DZIECI W MARIACKIM

Koncert w Kościele Mariackim w Darłowie w wykonaniu dzieci z Darłowa, który odbył się 9 stycznia, z pewnością był uroczystym i poruszającym wydarzeniem. Kościół Mariacki to piękne miejsce z wyjątkową akustyką, które sprzyja odbywaniu się różnorodnych koncertów i występów. Dzieci występujące na takim koncercie mogą zaprezentować swoje umiejętności wokalne oraz instrumentalne, a także uczcić lokalną kulturę i tradycję poprzez muzykę.

W SŁUŻBIE EWANGELII

W roku jubileuszowym wspólnota neokatechumenalna prowadziła katechezy dla dorosłych i młodzieży. Regularnie angażuje się ona w różnorodne działania duszpasterskie, wśród których szczególne miejsce zajmuje właśnie głoszenie katechez. Spotkania te stanowiły okazję do pogłębienia wiary, refleksji nad życiem duchowym oraz integracji wspólnoty. Katechezy oparte były na Słowie Bożym i miały na celu nie tylko przekaz treści religijnych, ale przede wszystkim wsparcie uczestników w ich osobistym doświadczeniu wiary.



ŚWIĘTO PIONIERÓW

W piątek, 7 marca 2025 r., w Darłowie odbyły się uroczyste obchody Święta Pionierów Ziemi Darłowskiej. To wyjątkowy dzień, w którym miasto oddaje hołd pierwszym osadnikom oraz wszystkim mieszkańcom, którzy przez lata tworzyli polskie Darłowo. Tegoroczne uroczystości miały szczególny charakter, ponieważ wpisały się w obchody 80-lecia Polskiego Darłowa, nadając jubileuszowemu rokowi głębię refleksji nad historią oraz wymiar wspólnotowego świętowania. Tego dnia uroczystej Mszy świętej w kościele św. Jerzego przewodniczył proboszcz parafii, o. Stanisław Piankowski.

a. Adrian Zalewski



DOBRA



dobra.franciszkanie.pl

„FRANTÓWKA” W DOBREJ

W dniu 4 stycznia br. w kościele w Dobrej gościliśmy Regionalny Zespół „Frantówka” z Lęborka. Artyści przedstawili poruszające jasełka, ukazujące pielgrzymów z różnych stron Polski, którzy przychodzą do Świętej Rodziny ze śpiewem, słowem i darami.

Kolędowanie w wykonaniu dzieci, młodzieży i dorosłych z „Frantówki” wniosło wiele radości, nadziei i głębokiej wiary w serca uczestników, przypominając, jak ważne jest uwielbienie Boga we wspólnocie.



ORSZAK I KOLĘDY SERCA

W Uroczystość Objawienia Pańskiego, 6 stycznia 2025 r., po raz trzeci odbył się Orszak Trzech Króli. W tym roku barwny pochód wyruszył z Dobrej w stronę Wołczkowa. Uliczne jasełka rozpoczęły się o godz. 12:00 Mszą świętą w kościele w Dobrej, której przewodniczył ks. Marek, proboszcz z Wołczkowa. Słowo Boże wygłosił o. Roman Ziola.

Po Eucharystii Orszak ruszył w stronę placu przed kościołem w Wołczkowie. Na jego czele podążała Gwiazda, za nią osoby niosące flagi orszakowe, Trzej Królowie, Święta Ro-





dzina i muzycy jadący bryczką. Wśród uczestników pojawiły się także trzy Amazonki, a za nimi szły dziesiątki uśmiechniętych dzieci i dorosłych. Całość była zabezpieczana przez Policję z Mierzyna, OSP Wołczkowo oraz Straż Gminną w Dobrej – wszystkim służbom serdecznie dziękujemy!

Po dotarciu na plac w Wołczkowie odbył się symboliczny Pokłon Trzech Króli. Następnie parafia Wołczkowo ugościła wszystkich pyszną grochówką, kiebasą z grilla, zimową herbatą i domowym ciastem. Podczas wydarzenia zbierano również ofiary na rzecz Hospicjum na Litwie – za każdy dar serca składamy gorące podziękowania.

Na zakończenie wystąpiła Małgosia Hutek z zespołem. Jej piękny śpiew i wspólna radość płynąca ze sceny dopełniły ten wyjątkowy dzień modlitwy, tradycji i wspólnoty.

a. Roman Ziola



**WIECZORY UWIELBIENIA**

Od 1 stycznia rozpoczęliśmy wieczory uwielbienia z modlitwą o uwolnienie, prowadzone przez o. Mateusza Stachowskiego w kaplicy św. Anny. Do tej pory takie modlitwy odbywały się on-line – na YouTube. Ich początek sięga czasu pandemii, kiedy z racji na restrykcje nie było możliwości modlić się nad osobami potrzebującymi pomocy egzorcysty. O. Mateusz prowadził więc regularnie modlitwy o uwolnienie z kaplicy klasztornej (wówczas z Ostródy), transmitowane na żywo w Internecie.

Po kilku latach zmienia się formuła: wieczory modlitwy odbywać się będą raz w miesiącu u franciszkanów w Gdańsku. Pierwsze spotkanie wypełniło kaplicę św. Anny. Uczestnicy otrzymują teksty pieśni, by móc włączyć się w uwielbienie.

Wszystkie terminy comiesięcznych wieczorów uwielbienia aż do wakacji podane są w kalendarzu na stronie klasztoru.

KONCERT ORGANOWY

W poniedziałek 6 stycznia, czyli w święto Trzech Króli w kościele Świętej Trójcy odbył się niezwykle, rodzinny koncert organowy. Profesor Andrzej Szadejko poprowadził muzyczną podróż w świat świątecznych dźwięków z różnych zakątków siedemnastowiecznej i osiemnastowiecznej Europy na naszych wspinających wielkich manierystycznych organach. Koncertu słuchało około 500 osób.

1618 • 2025

407 LAT ORGANÓW
W KOŚCIELE ŚWIĘTEJ TRÓJCY
W GDAŃSKU

WSTĘP WOLNY / KONCERT CHARYTATYWNY

KONCERTY DLA GDAŃSZCZAN / BUONA NATALE – PASTORALE
PONIEDZIAŁEK 6.01.2025 GODZ. 15:30

ŚWIĘTO TRZECH KRÓLI
ANDRZEJ SZADEJKO ORGANY

W PROGRAMIE UTWORY
J.S. BACHA, A. SCHADE, J.K. KUCHARA, F.X. BROKED, J. SEDERA, D. ZIPIEJO, I. NYCH

REALIZACJA: WYSTĄPIENIA

SPOTKANIE OPŁATKOWE

18 stycznia w Domu Zarazy w Gdańsku odbyło się spotkanie opłatkowe członków Towarzystwa Miłośników Wilna i Ziemi Wileńskiej (Oddział Pomorski). Na zaproszenie Prezes Bożeny Kisiel wziął w nim udział duchowy opiekun o. Mateusz Stachowski. Poza osobami związanymi z Towarzystwem i tych, którzy mają Wilno w sercu, na spotkaniu obecni byli też przedstawiciele władz samorządowych i miejskich, którzy od lat wspierają i animują działania na rzecz Towarzystwa.

CHORAŁ W GDAŃSKU

24 stycznia w kościele Wieczerzy Pańskiej Schola Gregoriana Gedanensis wykonała nieszpory ku czci bł. Marcolino z Forlì, dominikanina. To początek comiesięcznych spotkań ze śpiewami chorałowymi w naszym kościele.

KONCERT KOŁĘD

31 stycznia w kaplicy św. Anny odbył się koncert kolęd i pieśni świątecznych chóru działającego przy naszym kościele.

SŁOWO NA NIEDZIELĘ

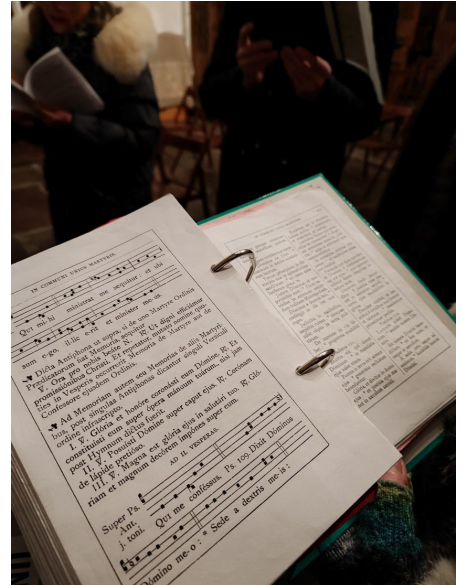
1 lutego Telewizja Polska wyemitowała pierwszy odcinek z serii „Słowo na niedzielę”, który nagrany został w naszym kościele Świętej Trójcy w Gdańsku pod koniec grudnia. W kolejnych materiałach można było zobaczyć kościół Wieczerzy Pańskiej i dziedziniec klasztorny. Była to znakomita okazja, by nasze franciszkańskie wnętrza pokazać szerszej publiczności.

KATECHEZY TEMATYCZNE

3 lutego odbyła się kolejna katecheza o św. Franciszku – „Błogosławione ciemności”, tym razem już ostatnia. Co prawda cykl o życiu świętego Biedaczyny z Asyżu miał zakończyć się w grudniu, jednak okazało się, że prowadzący go o. Mateusz Stachowski przygotował tak wiele materiału, że trzeba było dodatkowego spotkania, by wszystko przedstawić. Mimo, że katechezy trwały mocno ponad godzinę, gromadziły w kaplicy św. Anny wielu słuchających.

Na jesień zapowiedziany został cykl katechez o „Pieśni Słonecznej”.

Katechezy zostały nagrane i pojawią się na stronie klasztoru.

**REKOLEKCJE FZŚ**

Wspólnota Franciszkańskiego Zakonu Świeckich, działająca przy naszym klasztorze, w dniach 7-9 lutego przeżywała swe rekolekcje. Odbyły się one w ośrodku rekolekcyjnym w Białogórze, a prowadził je o. Mateusz Stachowski, opiekun wspólnoty.

**OFIAROMAT**

11 lutego w kaplicy św. Anny zaczął działać ofiaromat, umożliwiający złożenie ofiary przy użyciu karty kredytowej. Pomysł ten podsunęli bracia z Poznania, którzy na takie rozwiązanie zdecydowali się kilka miesięcy wcześniej.

ZWIEDZANIE Z PRZEWODNIKIEM

W niedzielę 23 lutego o godz. 13.00 można było bezpłatnie zwiedzać kompleks franciszkański Świętej Trójcy w Gdańsku z licencjonowanym przewodnikiem PTTK, a to w ramach Międzynarodowego

Dnia Przewodnika. Inicjatywa zorganizowana przez Koło Przewodników PTTK im. Franciszka Mamuszki w Gdańsku zgromadziła sporą grupę chętnych.

DZIEŃ SKUPIENIA

17 lutego przeżywaliśmy klasztorny dzień skupienia (wraz z domem prowincjalnym i domem św. Maksymiliana), który prowadził o. Tadeusz Brzozowski, misjonarz z Kenii. Co prawda comiesięczne dni skupienia nie są wydarzeniami tak niezwykłymi, by informować o nich publicznie, jednak w tym wypadku warto to zrobić, bo Słowo o. Tadeusza – jak zawsze – podrywało z ziemi do nieba. Cieszymy się bardzo, że mamy w naszych szeregach człowieka o sercu tak gorącym i obdarzonego tak niezwykłym darem głoszenia.

TRZECIA DŁOŃ ŚW. KAZIMIERZA

2 marca wraz z Towarzystwem Miłośników Wilna świętowaliśmy dzień św. Kazimierza. O godz. 12.00 sprawowana była Msza święta w intencji Towarzystwa, której przewodniczył opiekun duchowy, o. Mateusz Stachowski. W swej homilii rektor kościoła Świętej Trójcy wspomniął o trzeciej dłoni św. Kazimierza Kró-

wicza z wizerunku znajdującego się w wileńskiej katedrze. Po Mszy świętej głos zabrała Prezes Towarzystwa Miłośników Wilna i Ziemi Wileńskiej Oddziału Pomorskiego, pani Bożena Kisiel.

Po liturgii zaś uczestnicy spotkali się w sali klasztornej przy herbacie i kawie, by wspominać dawne dzieje, ale przede wszystkim, by planować kolejne wydarzenia. Wśród nich ważne miejsce zajmują „Kaziuki”, które miałyby się odbyć w przyszłym roku przy gdańskim konwencie franciszkanów. Co ważne, swe przybycie zadeklarował już proboszcz i gwardian parafii św. Kazimierza z Miednik Królewskich, o. Józef Makarczyk.

O. Mateusz zasugerował także, by zorganizować kilkudniowy wyjazd do Wilna.

Na spotkaniu obecna była także pani Hanna Śliwa-Wieleśiuk - Prezes Zarządu Rodziny Katyńskiej w Gdańsku.

KARD. TAGLE W GDAŃSKU

6 marca nasza wspólnota klasztorna wzięła udział w katechezie dla kapłanów kardynała Luisa Antonio Tagle w katedrze w Oliwie. Proste, ale niezwykle mocne słowa kardynała były świetną pomocą w dobrym wejściu w Wielki Post.



DZIEŃ SKUPIENIA

Z inicjatywy ks. Wojciecha Kujaszewskiego, dyrektora Wydziału ds. Komunikacji Kurii Metropolitalnej Gdańskiej, 4 marca odbyły się nagrania cyklu katechez w ramach rekolekcji wielkopostnych „POSTaw na Słowo”. Prowadzący je, o. Mateusz Stachowski, komentował Ewangelie na poszczególne niedziele.

NOWA INICJATYWA

20 marca w kinie Helios w gdańskim Forum odbyła się projekcja filmu o św. Józefie, „Serce ojca”. Spora grupa osób z naszego kościoła, pod wodzą o. Kazimierza Trzcińskiego, wzięła w niej udział. Przed seansem o. Kazimierz, już w sali kinowej, wygłosił krótkie słowo wprowadzenia. Duża frekwencja dowodzi, że warto kontynuować takie inicjatywy.

LECTIO DIVINA U FRANCISZKANÓW

Od początku Wielkiego Postu rozpoczęliśmy nową inicjatywę – spotkania biblijne „Lectio divina u franciszkanów”. W ich trakcie omawiane są Ewangelie na kolejne niedziele Wielkiego Postu. Spotkania odbywały się w soboty w salce klasztornej i gromadziły ok. 30 osób. Prowadził je o. Mateusz. Mimo, że katechezy nie były krótkie (trwały niemal 90 minut) uczestnicy brali w nich aktywny udział. To kolejny znak dowodzący, że osoby świeckie (choć w spotkaniach brały udział także siostry zakonne) mają ogromne pragnienie czytania Pisma św. i życia Słowem Bożym. Cieszymy się, że jako wspólnota klasztorna możemy im w tym pomagać.

o. Mateusz Stachowski



Lectio divina WIELKI POST

3. niedziela Wielkiego Postu C Łk 13, 1-9

Łk 13,3

Jeśli się nie nawrócicie



czas teraźniejszy

jeśli się nie **nawracacie**

oznacza trwające, ciągle działanie

Łk 13,5

Jeśli się nie nawrócicie



czas przyszły

Jeśli się nie nawrócicie

oznacza jednorazowy akt

**KONCERTOWE WZGÓRZE**

2 lutego w święto Ofiarowania Pańskiego odbył się minikoncert klasyczny „Mam dość!”, podczas którego Tomasz Raff (bas), Elżbieta Boguszevska (obój) oraz Renāte Stivrina (organy) wykonali Kantatę BWV82 J. S. Bacha - „Ich habe genug.”



4 stycznia w kościele św. Antoniego odbył się koncert kolęd i pastorałek w wykonaniu Krystyny i Wojtka Cugowskich. Duet wykonał najbardziej znane polskie kolędy i inne popularne świąteczne utwory.



4 stycznia 2025 r. | godz. 19.00

Kościół św. Antoniego - Franciszkanie
ul. Ujejskiego 10, Gdynia



W niedzielę 19 stycznia odbył się świąteczno-noworoczny koncert chóralny. Wystąpiły trzy zespoły: Gdański Chór Lekarzy działający przy Okręgowej Izbie Lekarskiej w Gdańsku pod dykcją Michała Kozorysa oraz dwa chóry z Akademii Muzycznej im. S. Moniuszki w Gdańsku - Chór Żeński Gaudium per Canto pod dykcją Beaty Śnieg i Chór Mieszany Wydziału Dyrygentury Chóralnej, Muzyki Kościelnej, Edukacji Artystycznej, Rytmiki i Jazzu pod dykcją Michała Kozorysa. Zespołom akompaniowali na fortepianie Magdalenka Ochlik-Jankowska oraz Mateusz Lipiński. W programie znalazły się kolędy i utwory bożonarodzeniowe z różnych stron świata

PARAFIALNE KOŁĘDOWANIE

W niedzielę 12 stycznia odbyło się wspólne parafialne śpiewanie kolęd. Pod egidą muzyków: Emilia Osowska - śpiew, Bogna Swiżło - skrzypce, Maksymilian Kreft - perkusjonalia oraz pomysłodawca o. Marek Dopieralski - śpiew, gitara, prowadzenie, zaśpiewano wspólnie najbardziej popularne kolędy i pastorałki. Parafianie dopisali i chętnie wzięli udział w tym wydarzeniu.

o. Marek Dopieralski

**KOLĘDY ZNANE I MNIEJ ZNANE**

W dniu 26 stycznia odbył się koncert kolęd i pastorałek w wykonaniu chóru „Symfonia”, pod dykcją Bogny Swiżło. O. Marek Dopieralski, opiekun chóru, powitał zgromadzonych w kościele parafian, gości, sympatyków, wiernych przyjaciół i słuchaczy parafialnego chóru „Symfonia”, który od wielu dziesięcioleci organizuje koncerty z różnych okazji oraz swoim śpiewem ubogaca na co dzień uroczystości parafialne.

Po raz kolejny z chórem wystąpiła Emilia Osowska, artystka – śpiewaczka, mezzosopran, laureatka międzynarodowych konkursów wokalnych i operowych. W koncercie wzięli również udział Tomasz Raff, mieszkający w Gdyni polski bas, absolwent Universität der Künste Berlin w klasie Kammersängera prof. Petera Mause i Uniwersytetu Muzycznego Fryderyka Chopina w Warszawie w klasie prof. Jerzego Knetiga. Od 2022 r. Doktorant Szkoły Doktorskiej Akademii Muzycznej im. Stanisława Moniuszki w Gdańsku. Stypendysta MKiDN oraz m.st. Warszawy. Solistom i chórowi towarzyszyła Kameralna Orkiestra Smyczkowa pod dykcją Bogny Swiżło.

Wykonawcy stworzyli ciepły i niepowtarzalny klimat kolędowania i przybliżyli słuchaczom kolędy i pastorałki popularne oraz mniej znane jak łacińskie, polskie i zagraniczne. Koncert nagrodzony został przez bardzo licznie przybyłych parafian, gości i fanów chóru wielkimi brawami i owacjami na stojąco.

Danuta Balamucka



SZTANDAR WOJOWNIKÓW MARYI

14 marca w naszym kościele odbyło się poświęcenie sztandaru gnieźnieńskiej wspólnoty Wojowników Maryi. Jest to męska wspólnota maryjna, której comiesięczne spotkania obejmują adorację Najświętszego Sakramentu, modlitwę różańcową, Mszę świętą oraz spotkanie formacyjne dla mężczyzn.

Po Mszy świętej, katechezie i poświęceniu sztandaru, uczestnicy zostali zaproszeni na poczęstunek w klasztornej refektarzu.

Na co dzień wspólnota nie jest bezpośrednio związana z naszym duszpasterstwem, jednak na jej sztandarze umieszczono wizerunek Matki Bożej Pocieszenia, Pani Gniezna, z naszego gnieźnieńskiego Sanktuarium. W pewnym stopniu łączy to tę maryjną wspólnotę z naszym kościołem.

Duszpasterzem wspólnoty Wojowników Maryi jest ks. Piotr Bulanda, michalita. Charyzmatem grupy jest prowadzenie duchowej walki, zwłaszcza poprzez modlitwę różańcową, post, pokutę, miłość nieprzyjaciół oraz przebaczenie wobec tych, którzy krzywdzą i złorzeczą.



OLIMPIADA O ŚW. MAKSYMILIANIE

6 marca w gnieźnieńskim klasztorze odbył się II etap (diecezjalny) Ogólnopolskiej Franciszkańskiej Olimpiady Wiedzy o św. Maksymilianie. W wydarzeniu wzięło udział 11 uczestników z pięciu szkół podstawowych, którym towarzyszyli opiekunowie. W organizację zaangażowanych było trzech braci: o. Krzysztof Bartczak, odpowiedzialny za przeprowadzenie olimpiady oraz o. Piotr Okrój i br. Marcin Guzik, którzy tworzyli jury oceniające część pisemną konkursu.

Spotkanie miało nie tylko wymiar edukacyjny, ale również modlitewno-kulturalny i rekreacyjny. Centralnym jego punktem była Msza święta sprawowana w intencji uczestników i ich opiekunów. Ponieważ olimpiada odbyła się dzień po Środzie Popielcowej, kazanie nawiązywało do tematyki postu i pokuty, opierając się na nauczaniu św. Maksymiliana Kolbego.

Uczestnicy zostali przyjęci poczęstunkiem, mieli również oka-

zję zagrać w tenisa stołowego oraz zwiedzić pomieszczenia Biblioteki Prowincjalnej.

Zmagania wyłoniły trzech zwycięzców, z których dwie osoby po raz kolejny zdobyły miejsca premiowane awansem do kolejnego etapu. Cieszy fakt, że w naszych trudnych czasach, którym patronuje św. Maksymilian, wciąż znajdują się młodzi ludzie zainteresowani jego osobą i duchowym przesłaniem.

ŚPIEW PIEŚNI PASYJNYCH

Obok zwykłych nabożeństw właściwych okresowi Wielkiego Postu, w Gnieźnie pojawiła się pewna nowa, spontaniczna inicjatywa. W odpowiedzi na prośbę wiernych, miały miejsce dwa spotkania modlitewne. Pole-

gały one na śpiewie pieśni pasyjnych wobec wystawionego Przenajświętszego Sakramentu. Praktyka ta koresponduje z tematem tegorocznych kazań pasyjnych: „Każde rozważanie Męki Pańskiej prowadzi do Eucharystii, gdyż Msza święta jest Męką Chrystusa”.

W jeden z wielkopostnych piątków, po Mszy świętej i Drodze Krzyżowej, pozostało w kościele około 30 osób. Odśpiewaliśmy pieśń „Ogrodzie Oliwny”, wszystkie 39 zwrotek, co zajęło około 40 minut.

Dwa tygodnie później po Drodze Krzyżowej zostało około 20 osób, aby odśpiewać pieśni „Już Cię żegnam najmilszy”, „Krzyżu święty nade wszystko” oraz „Stała Matka Boleściwa”.

Choć każde takie spotkanie było wymagającym maratonem wokalnym, jednak odzew uczestników był pozytywny, wraz z propozycją powtórzenia tego rodzaju spotkań modlitewnych.

o. Krzysztof Bartczak

KOSZALIN



koszalin.franciszkanie.pl

KONFESJONAŁY

Pod koniec ubiegłego roku w naszym kościele pod chórem został zainstalowany zamykany konfesjonał. Zaś w marcu tego roku – drugi. Oba wykonane są przez mistrzów stolarskich na podstawie projektu o. Łukasza Waszkielisa. Walory konstrukcyjne takiego „mebla”, a więc dwie komory dla spowiednika i penitenta, zamknięta i dźwiękoszczelna przestrzeń wnętrza konfesjonału wobec przestrzeni świątyni, siedzisko i klęcznik pozwalają na głośną i swobodną spowiedź – zwłaszcza dla penitentów z problemami słuchowo-głosowymi oraz ze zwyródnieniami kończyn. Zainstalowane są pod chórem muzycznym kościoła, symetrycznie na prawo i lewo głównego wejścia.

W dniu 30 marca 2025 r. podczas sumy parafialnej oba konfesjonały zostały uroczystie poświęcone. Wyśmienicie służą spowiednikom i penitentom.

REKOLEKCJE WIELKOPOSTNE

W dniach 10-12 marca oraz 17-19 marca rekolekcje dla uczniów z czterech szkół na terenie naszej parafii poprowadził ks. Kryspin Gasiulewicz – diecezjalny duszpasterz ministrantów w archidiecezji szczecińsko-kamieńskiej.

Natomiast rekolekcje wielkopostne dla dorosłych w dniach 23-26 marca poprowadził ks. Łukasz Gąsiorowski, dyrektor Wydziału Duszpasterskiego koszalińsko-kołobrzeskiej kurii diecezjalnej. Nauki głosił

podczas wszystkich Mszy świętych, zaś w poniedziałkowe południe poprowadził nauki stanowe dla wdów i samotnych kobiet, wieczorem – dla kobiet, zaś po wtorkowej Mszy świętej wieczornej – dla mężczyzn.

Tematyką nauk starał się zwrócić uwagę na relację osobową i jej wagę z Panem Jezusem w sakramentach świętych - spowiedzi i Eucharystii. Z kolei poprzez nauki stanowe rekolekcjonista starał się poszerzyć horyzonty patrzenia i realizacji powołania stanowego – mężczyzn i kobiet – życia Bogiem i dla Boga, w samotności, małżeństwie, wdowieństwie.

br. Zbigniew Maria Jaskowski

LĘBORK



lebork.franciszkanie.pl

MAŁY NAZARET – REKOLEKCJE DLA RODZIN

„Uczyn z twojego domu, z twojej rodziny nowy Nazaret, gdzie króluje miłość, pokój, radość i jedność, ponieważ miłość powstaje w rodzinie” – te słowa św. Matki Teresy z Kalkuty stały się inspiracją dla rekolekcji ewangelizacyjnych „Mały Nazaret”, skierowanych do dzieci przygotowujących się do I Komunii Świętej i ich rodziców.

To nowa propozycja formacyjna, która w tym roku odbyła się w parafii św. Jakuba Apostoła oraz w parafii NMP Królowej Polski. Dzięki współpracy kapłanów, świeckich i wspólnoty D.N.A. powstało dzieło, które stało się przestrzenią działania Boga w sercach rodzin.

Rekolekcje były intensywnym dniem pełnym modlitwy, świadectw i radości. Głoszona była Dobra Nowina, uczestnicy słuchali poruszających historii życia z Bogiem, którymi podzielili się Krzysztof z Nawcza, Marta i Stachu z Gdyni (fundacja Ludzie Pełni Życia) oraz Kamila i Przemek z Sierakowic. Szczytem rekolekcji była wspólna Eucharystia i zawierzenie rodzin Jezusowi.

Dzieci odkrywały prawdy wiary, przechodząc przez symboliczne „etapy drogi do nieba”, a także cieszyły się wspólną zabawą, animacjami i aktywnościami na świeżym powietrzu. Wielu rodziców przyznało, że choć nie wiedzieli, czego się spodziewać, opuszczali rekolekcje z sercami peł-

nymi wdzięczności. Jedna z dziewczynek, Asia, poruszona Eucharystią, powiedziała: „Mamusi, byłam już tak blisko Pana Jezusa, że było mi smutno, że jeszcze nie mogę Go przyjąć. Nie mogę się już doczekać Komunii”.

Rekolekcje „Mały Nazaret” pozostawiły trwały ślad w sercach uczestników, przypominając, że Kościół żyje, kiedy dzielimy się sobą i miłością Boga. I że naprawdę – warto!



SZACHOWE ZMAGANIA MINISTRANTÓW

Diecezjalne Duszpasterstwo Sportowców oraz parafia pw. św. Marcina w Starej Kiszewie zorganizowały X Diecezjalne Mistrzostwa Służb Liturgicznych w szachach. Turniej odbył się 22 marca 2025 r. w Starej Kiszewie.

Naszą parafię godnie reprezentowali Filip i Dominik. Zawody były nie tylko okazją do sprawdzenia swoich umiejętności szachowych, ale także czasem wspólnej modlitwy i budowania braterskich relacji. Ministranci, pod opieką o. Damiana Basaraba, wrócili z nagrodami za udział i cennym doświadczeniem.

o. Damian Basarab



STREFA CHWAŁY

23 stycznia reaktywaliśmy „Strefę Chwały”. Wydarzenie było o tyle istotne, że byliśmy wielokrotnie pytani przez parafian o jej wznowienie. Spotkania jak na razie odbywają się cyklicznie w 3 niedzielę miesiąca. W animacji muzycznej pomagają nam zespół DNA - Dla Nas Abba.



SPOTKANIA DLA KOBIET

3 marca miało miejsce pierwsze z cyklicznych spotkań dla kobiet „stworzONA do życia w pełni”. W ramach spotkania była Msza święta i konferencja, którą wygłosiła Irena Neumueler.

OSTATNIA WIECZERZA VR

W dniach 22-23 marca nasi parafianie mogli zanurzyć się dzięki technologii VR w biblijny świat Ostatniej Wieczerzy. Gościliśmy przedstawicieli fundacji „Miejsce Słowa” z Poznania. Za pomocą okularów VR można było obejrzeć fragment Ostatniej Wieczerzy z perspektywy pierwszoosobowej. Wydarzenie zostało odebrane bardzo pozytywnie, frekwencja dopisała, parafianie czekają na kontynuację.

o. Wojciech Sztutowicz

POZNAŃ



poznaj.franciszkanie.pl

INAUGURACJA ROKU JUBILEUSZOWEGO

W niedzielę, 5 stycznia, w poznańskim kościele, miała miejsce prowincjalna uroczystość inauguracji franciszkańskiego Roku Jubileuszowego „Pieśni Słonecznej”. Mszy świętej z tej okazji przewodniczył minister prowincjalny o. Wojciech Kulig. Uczestników przywitał i przedstawił gwardian o. Robert Leżohupski. Na początku został odczytany dekret przyznający wiernym odwiedzającym kościoły i kaplice klasztorów Prowincji św. Maksymiliana Kolbe łaskę uzyskania odpustu zupełnego pod zwykłymi warunkami każdego dnia, od 1 stycznia do 31 grudnia br. Tekst łaciński odczytał dr Andrea Pagano, pracownik Penitencjarii Apostolskiej w Rzymie ds. przygotowania łacińskich oryginałów dokumentów. Następ-

nie o. Prowincjał odczytał przekład polski dekretu, przygotowany przez o. dk. Artura Przechowskiego. Po Mszy świętej Gość z Rzymu wygłosił okolicznościowy wykład na temat praktyki udzielania odpustów przez Stolicę Apostolską.

XXII RÓŻAŃCOWE JERYCHO MIASTA POZNANIA

Siedmiodobowa adoracja wynagradzająco-błagalna rozpoczęła się w niedzielę 2 lutego, w święto Ofiarowania Pańskiego, Mszą świętą o godz. 12.30 pod przewodnictwem bpa Jana Głapiaka, biskupa pomocniczego archidiecezji poznańskiej. Czuwanie przed Najświętszym Sakramentem przez kolejne dni i godziny prowadzili: poznańskie dekanaty, Metropolitalne Wyższe Seminarium Duchowne, Wyższe Seminarium Duchowne





Chrystusowców, Postulat Franciszkanów, grupa pokutna, wspólnota FZS i Rycerstwa Niepokalanej, FW „Porcjunkula”, inne grupy kościelne oraz osoby indywidualne. Adoracji towarzyszyła modlitwa różańcowa z rozważaniami. W programie oprócz Mszy świętych była także Godzina Miłosierdzia o godz. 15.00 i o godz. 3.00, o godz. 21.00 Apel Jasnogórski, a po nim Godzinki o Przemienieniu Pańskim. Codziennie o. Lucjan Ubysz wygłaszał rozważanie podczas Apelu poświęcone wybranym sanktuariom maryjnym. W niedzielę, 9 lutego, „Jerycho” zakończyło się Mszą świętą o godz. 12.30 i Aktem zawierzenia przed cudownym wizerunkiem Matki Bożej. Następnie w klasztorze spotkała się grupa zaangażowana w organizację i prowadzenie Jerycha, dając z radością świadectwo jego duchowych owoców. Umówiliśmy się już na następne doroczne Jerycho, a w międzyczasie – przypomnę – praktykowane jest u nas miesięczne Różańcowe Jerycho, całodobowa adoracja, od godz. 9.00 w I piątek miesiąca, do godz. 9.00 dnia następnego.

REKOLEKCJE MARYJNE

W dniach od 2 do 4 marca o. Michał Nowak, asystent prowincjalny MI, wygłosił w sanktuarium rekolek-

cje maryjne, na koniec których grupa wiernych przystąpiła do Rycerstwa Niepokalanej. Z racji terminu, rekolekcje te potraktowaliśmy jako najwcześniejszą, bo jeszcze przed Środą Popielcową, propozycję tegorocznych rekolekcji wielkopostnych.

OLIMPIADA

O ŚW. MAKSYMILIANIE KOLBE

W dniu 6 marca miał miejsce u nas, po kilku latach przerwy, diecezjalny etap Olimpiady o św. Maksymilianie dla szkół podstawowych (VI-VIII) i szkół ponadpodstawowych. Przystąpiło do niego ośmioro uczestników z trzech szkół. Nad przygotowaniem i przebiegiem Olimpiady czuwał br. Kacper Wiatr. Pomogli mu o. dk. Artur Przechowski (komisja) i o. Michał Baranowski (katecheci).

MEDYCYNĄ KLASZTORNA W POZNANIU

Jako że po raz pierwszy o. Tomasz Tęgowski gościł w Poznaniu w ramach działalności Centrum Medycyny Klasztornej, dlatego dzielimy się tym wydarzeniem na łamach WzP. W dniu 19 marca wieczorem na spotkaniu w sali klasztornej o. Tomasz podzielił się swoim doświadczeniem w dziedzinie ziołolecznictwa i wy-

głosił prelekcję nt. profilaktyki zdrowotnej, natomiast następnego dnia po Mszy świętej o godz. 9.00 służył dla chętnych konsultacjami i rozprawał preparaty ziołowe.

WIELKOPOSTNY KOŚCIÓŁ STACYJNY

Praktyka „wielkopostnych kościołów stacyjnych”, czyli pielgrzymowanie i nabożeństwo celebrowane każdego dnia w innej świątyni miasta, w Poznaniu została zapoczątkowana w 2017 r. W tym roku hasłem tego wydarzenia było hasło Roku Jubileuszowego „Pielgrzymi nadziei”. Stacja w naszym kościele przypada tradycyjnie na poniedziałek IV tygodnia Wielkiego Postu (w tym roku przypadł 31 marca). W programie „stacji” był Różaniec przed Cudownym Wizerunkiem Matki Bożej w Cudy Wielmożnej, Msza święta i nabożeństwo Drogi Krzyżowej. Na początku Mszy świętej o. gwardian Robert Leżohupski przypomniał rzymski kościół stacyjny wyznaczony na ten dzień, pod znamienym tytułem „Quattro Coronati” (Czterech ukoronowanych Świętych).

o. Michał Baranowski

Delegatura niemiecka

HAMBURG

30-LECIE ARCYBISKUPSTWA HAMBURG

W pierwszy wtorek nowego roku, 7 stycznia, o. Krzysztof i o. Kamil brali udział w obchodach 30. rocznicy odnowionego powstania arcybiskupstwa w Hamburgu. Kościół katolicki na północy Niemiec ma bardzo długą i burzliwą historię. Po raz pierwszy o kościele katolickim na terenie Hamburga, wspomina się już w 810 r. Krótko później zostało powołane do życia biskupstwo Hamburg, a jej pierwszym biskupem został w roku 831 św. Oskar (tutaj nazywany Ansgarem), który z sukcesem głosił ewangelię na północy Niemiec i w Skandynawii. Kres biskupstwa Hamburg przyniosła reformacja. Miasto Hamburg i całe północne Niemcy bardzo szybko stały się ewangelickie, a działalność kościoła katolickiego została surowo zakazana.



Kościół katolicki zaczął odradzać się w Hamurгу w XIX w. wraz z rozwojem przemysłowym i napływem robotników, z których wielu było katolikami. Obecne arcybiskupstwo Hamburg zostało powołane do życia przez św. Jana Pawła II 24 października 1994 r. Konstytucją Apostolską *Omnium Christifidelium*, która weszła w życie 7 stycznia 1995 r. Obchody 30. urodzin arcybiskupstwa rozpoczęły się wczesnym popołudniem, krótkim wykładem na temat historii kościoła katolickiego w Hamburgu i na północy Niemiec, oraz spojrzeniem na minione 30 lat od powstania obecnego arcybiskupstwa. Honorowym gościem uroczystości był kard. Anders Arborelius ze Sztokholmu. Głównym punktem obchodów była uroczysta Msza święta sprawowana w miejscowej katedrze pod wezwaniem NMP. Mszy świętej przewodniczył arcybiskup Hamburga dr. Stefan Heße, a homilie wygłosił wspomniany kard. Arborelius. Odwołał się w niej najpierw do historii, która łączy arcybiskupstwo Hamburg i Szwecję poprzez osobę św. Oskara, ewangelizatora i Apostoła Północy, oraz podobne losy kościoła katolickiego, który został wyparty przez reforma-



cję. Podobna jest również teraźniejszość kościoła w Szwecji oraz na północy Niemiec. W obu przypadkach katolicy są tylko niewielką diasporą. Jednak sytuację tę kardynał widzi jako szansę, ponieważ dzięki temu możemy być solą i zaczynem,

o których Jezus mówi w Ewangelii. Warto dodać, że franciszkanie byli w Hamburgu do czasu reformacji, jak i właściwie od samego początku powołania do istnienia obecnego arcybiskupstwa Hamburg.

a. Krzysztof M. Szachta

ZELL

REKOLEKCJE WIELKOPOSTNE „BYĆ W JEDNOŚCI”

Z okazji jubileuszu Pieśni Słonecznej św. Franciszka zorganizowaliśmy w czasie Wielkiego Postu rekolekcje dla poszukujących głębszej relacji z Bogiem, z drugim człowiekiem i z całym stworzeniem w oparciu o tekst Pieśni Słonecznej. Z powodu braku pomieszczenia liczba uczestników była ograniczona. Pomimo tego zainteresowanie było duże i wszystkie miejsca w pełni wykorzystane. Kurs trwał 6 tygodni, a na zakończenie rekolekcji z całą grupą uczestników zasadziliśmy w ogrodzie przyklasztornym drzewo oliwne dostarczone z Asyżu. Poszczególne tygodnie rekolekcji poświęcone były innym aspektom życia, aby pogłębić jedność ze Stwórcą, z sobą samym, ze stworzeniami oraz z innymi ludźmi. Nie zabrakło również pogłębienia jedności w życiu codziennym, w momentach osobistego obumierania jako przygotowania na spotkanie z siostrą śmiercią.



MISJONARZE MIŁOSIERDZIA

W dniach 28-30 marca odbyło się w Rzymie na Watykanie kolejne spotkanie formacyjne dla Misjonarzy Miłosierdzia, w którym uczestniczył z urzędu o. Ireneusz Wojtko, jeden z sześciu Misjonarzy Miłosierdzia w naszym Zakonie. W tym roku było to już czwarte spotkanie tego rodzaju. Urząd misjonarza miłosierdzia wprowadził papież Franciszek w 2016 r. z okazji jubileuszowego roku Miłosierdzia, najpierw na czas roku jubileuszowego, a później na czas nieograniczony. Do pierwotnej liczby 1140 Misjonarzy Miłosierdzia na całym świecie w roku 2016 Stolica Apostolska powołuje wciąż nowych. Obecnie ich liczba wynosi ponad 1250 kapłanów na całym świecie.

o. Ireneusz Wojtko



Delegatura szwedzka

NOWY KLASZTOR I DELEGATURA SZWEDZKA

W uroczystość św. Józefa, 19 marca 2025 r., w naszej franciszkańskiej obecności w Motala w Szwecji miało miejsce niecodzienne wydarzenie. Tego dnia za zgodą Ministra generalnego oraz jego Rady został erygowany nowy klasztor Prowincji św. Maksymiliana M. Kolbego w Motala oraz delegatura szwedzka.

W czasie uroczystej Mszy świętej zostały odczytane dekrety erygujące klasztor pw. św. Maksymiliana M. Kolbego i delegaturę św. Franciszka z Asyżu w Szwecji.

W uroczystościach wzięli udział: o. Wojciech Kulig, minister prowincjalny, który wygłosił słowo Boże, o. Piotr Matuszak, sekretarz Prowincji, o. Rafał Zarzycki, nowo mianowany delegat ministra prowincjalnego delegatury szwedzkiej oraz bracia z lokalnej wspólnoty z Motala. W uroczystości wzięły też udział siostry Brygidki i Benedyktynki, którym bracia z klasztoru w Motala postu-

gują sakramentalnie. Nie zabrakło także lokalnej wspólnoty wiernych oraz przedstawicieli kurii biskupiej ze Sztokholmu. Po Mszy świętej, trwając w radości, wszyscy spotkali się przy wspólnym stole przygotowanym przez wiernych. W taki sposób bracia posługujący w Szwecji rozpoczynają nowy rozdział swojej posługi.

o. Piotr Matuszak



Misja w Ekwadorze

REKOLEKCJE ZAKONNE

W dniach 10-14 lutego 2025r. w Quito odbyły się rekolekcje zakonne dla misji w Ekwadorze, które poprowadził o. Robert Leżohupski – gwardian klasztoru w Poznaniu i wykładowca uniwersytecki. Tematem spotkania były zagadnienia posługi na forum wewnętrznym: sakrament pokuty i pojednania oraz towarzyszenia duchowego, jak również kwestia

prewencji przeciwko nadużyciom.

Przez pięć dni bracia mieli okazję do głębokiego zatrzymania się, przerwy od codziennych obowiązków i oddania czasu na intensywne zbliżenie się do Pana. To był czas duchowego odnowienia, który pozwolił na lepsze zrozumienie piękna posługi na forum sumienia. O. Robert dzielił się swoją wiedzą i doświadczeniem w zakresie kompetencji Penitencjarii

Apostolskiej, analizując z braćmi liczne sytuacje praktyczne i wyzwania moralne.

Delegatura św. Antoniego w Ekwadorze celebruje w Roku Jubileuszowym Pieśni Słonecznej naszej Prowincji 30-lecie swego istnienia. Dziękujemy Bogu za hojność Jego łaski i piękno posługi naszych braci w Ekwadorze - kraju Amazonii.

o. Damian Pietrowski



Delegatura kanadyjska

BRIDGEPORT

W HOŁDZIE ZESŁAŃCOM – 85. ROCZNICA ZSYŁKI NA SYBIR

Ostatnia niedziela lutego w naszej parafii była czasem szczególnej zadumy, wspomnień i modlitwy. Już po raz kolejny nasza wspólnota stała się miejscem upamiętnienia jednej z najbardziej dramatycznych kart historii polskiego narodu – wywózki na Sybir. W 85. rocznicę tych tragicznych wydarzeń zgromadzili się w naszej świątyni ci, którzy noszą pamięć Sybiru głęboko w sercu – ostatni żyjący świadkowie tamtych dni, ich potomkowie, przedstawiciele organizacji kombatanckich i liczni goście z różnych zakątków Stanów Zjednoczonych.

Obecność Pana Konsula RP z Nowego Jorku oraz Ambasadora Rzeczypospolitej Polskiej przy ONZ dodała temu wydarzeniu charakteru państwowego. Uroczystość swoją obecnością uświetnili również generałowie Wojska Polskiego, liderzy polonijnych środowisk patriotycznych i edukacyjnych, w tym nauczyciele i uczniowie polskich szkół sobotnich z kilku stanów: Connecticut, Nowego Jorku, New Jersey, Pensylwanii, Massachusetts i Rhode Island. To właśnie obecność młodego pokolenia nadała tej uroczystości szczególny wymiar – pomiędzy pokoleniami nastąpiło symboliczne przekazanie pamięci, która – jak przypominał jeden z mówców – jest naszym obowiązkiem wobec tych, którzy przeszli przez „Nie-ludzką Ziemię”.

Podczas liturgii wybrzmiała głęboka modlitwa za ofiary represji i za tych, którzy powrócili z zesłania, nosząc w sercach niezatarty ślad cierpienia i nadziei. Po Mszy świętej odbyła się wzruszająca akademie patriotyczna, w której zabrzmiały zarówno słowa świadków historii, jak i recytacje i pieśni przygotowane przez młodzież. Całość była transmitowana na żywo, dzięki czemu również osoby starsze i chorzy mogli wziąć duchowy udział w tej ważnej chwili. Telewizja Polonia przygotowała poruszający reportaż, który dotarł do Polonii na całym świecie, przypominając, że historia Sybiru to historia niezłomności ducha.

ŚWIADECTWO HEROICZNEJ MIŁOŚCI

Z ogromną radością i wdzięcznością pragniemy podzielić się niezwykłą wiadomością: nasza wspólnota parafialna została obdarzona wielkim duchowym darem – relikwiami Błogosławionej Rodziny Ulmów z Markowej. Ten wyjątkowy znak świętości i męczeństwa dotarł do naszej parafii dzięki serdecznej przyjaźni z dominikaninem, o. Kazimierzem Grubką OP, który przekazał relikwie jako dar serca. Ojciec Kazimierz jest bratem jednego z naszych parafian, co nadaje całemu wydarzeniu jeszcze bardziej osobisty i rodzinny charakter.

Relikwie Rodziny Ulmów – Józefa, Wiktorii i ich siedmiorga dzieci, zamordowanych przez niemieckich okupantów za ukrywanie Żydów – są świadectwem największej ofiary z miłości. Ich beatyfikacja w 2023 r. poruszyła serca wiernych na całym świecie i stała się mocnym przypomnieniem, że świętość może objawiać się w codzienności, w odwadze miłości, w heroicznej wierności Ewangelii.

Uroczyste wprowadzenie relikwii do naszej świątyni odbyło się w modlitewnej atmosferze wdzięczności i skupienia. Podczas specjalnie przygotowanej liturgii, przy dźwiękach hymnu beatyfikacyjnego, wierni mo-



dlili się o dar odwagi i jedności dla swoich rodzin, zawierając swoje codzienne życie Bogu przez wstawienieństwo Ulmów.

Dla naszej parafii to nie tylko historyczne wydarzenie, ale przede wszystkim impuls do głębszego przeżywania powołania rodzinnego – do życia w prawdzie, przebaczeniu i wzajemnej trosce. Relikwie Błogosławionej Rodziny Ulmów pozostaną w naszej świątyni jako ciche, lecz wymowne świadectwo, że miłość – nawet w najciemniejszych chwilach historii – jest silniejsza niż śmierć.



MISTERIUM MĘKI PAŃSKIEJ

Tegoroczne Misterium Męki Pańskiej nabrało wyjątkowego charakteru nie tylko dzięki swojej duchowej głębi i artystycznej oprawie, ale także ze względu na ważny i historyczny debiut. Po raz pierwszy grupa pasyjna z naszej parafii wystąpiła gościnnie w franciszkańskiej parafii św. Jana Kantego w Clifton, New Jersey. To nowe miejsce na mapie Misterium stało się przestrzenią szczególnego świadectwa wiary i żywej tradycji pasyjnej.

Występ w Clifton był możliwy dzięki zaproszeniu i życzliwemu przyjęciu przez lokalną wspólnotę oraz duchowej opiece o. Grzegorza Kordka z naszej wspólnoty w Bridgeport, który towarzyszył grupie zarówno podczas przygotowań, jak i samej inscenizacji. Jego obecność, modlitwa i wsparcie nadały wydarzeniu autentycznie franciszkański charakter – pełen prostoty, braterstwa i głębokiego skupienia na męce Chrystusa.

Misterium w Clifton zgromadziło licznie przybyłych parafian, rodziny z dziećmi, młodzież i przedstawicieli różnych grup formacyjnych. Dla wielu z nich było to pierwsze spotkanie z tak intensywną formą modlitewno-teatralnego przeżycia Drogi Krzyżowej. Sceny Pasji, ukazane z wielką wrażliwością i szacunkiem, poruszyły serca i przywołały do refleksji nad własnym krzyżem i nadzieją Zmartwychwstania.

Dla aktorów i organizatorów Misterium był to także ważny znak – że dzieło, które od lat rozwija się w Bridgeport, może stać się inspiracją i źródłem duchowego przeżycia także dla innych wspólnot. Występ w Clifton był nie tylko kontynuacją tradycji, ale też nowym otwarciem. Pokazał, że Misterium Męki Pańskiej to nie tylko wydarzenie lokalne, ale dzieło żywej wiary, które może dotrzeć do coraz szerszego grona wiernych. W następnym roku chcielibyśmy odwiedzić naszą franciszkańską parafię w Boston, Massachusetts.

KAPLICA MATKI MIŁOSIERDZIA

Kaplica Miłosierdzia w naszej parafii od lat pozostaje duchowym sercem wspólnoty – przestrzenią ciszy, adoracji i osobistego spotkania z Jezusem Miłosiernym. Jesienią ubiegłego roku to święte miejsce zostało uroczystie pobłogosławione przez wikariusza generalnego o. Jana Maciejewskiego, rozpoczynając nowy etap w swoim istnieniu. Dziś, po intensywnych miesiącach prac renowacyjnych, kaplica otrzymała nową szatę i jeszcze głębszy wymiar.

Wnętrze kaplicy zostało odnowione i rozświetlone nową kolorystyką, która w subtelny sposób podkreśla obecność Miłosiernej Matki. Ściany, nasyczone światłem i spokojem, współgrają z modlitwą, która każdego dnia wznosi się z tego miejsca. Szczególne miejsce zajmują liczne wota – znaki wdzięczności, prośby i zawierzenia – ofiarowane przez Polonię z całych Stanów Zjednoczonych, a także przez przedstawicieli wspólnot wilniuków, którzy pielęgnowali dziedzictwo Wileńszczyzny i szczególne nabożeństwo do Pani Ostrobramskiej.

Kaplica nieustannie tętni modlitwą. W każdą niedzielę gromadzą się tu wierni na wspólnej modlitwie, a w dni powszednie odprawiane są Msze święte. To również przestrzeń spotkań licznych grup modlitewnych – tu odbywają się adoracje, rozważania Słowa Bożego i czuwania, które wzmacniają ducha i jednoczą wspólnotę w wierze.

W najbliższych tygodniach kaplica Miłosierdzia otrzyma wyjątkowy element wystroju – bursztynową ścianę, która stanie się symbolicznym tłem dla tabernakulum. Bursztyny – ofiarowane przez licznych czcicieli Matki Bożej Ostrobramskiej – napływają do Bridgeport z różnych stron Polski i Litwy. Ten gest, będący owocem miłości, wdzięczności i jedności duchowej, stanie się materialnym znakiem wiary przekraczającej granice i pokolenia.

Kaplica Miłosierdzia wciąż się rozwija – nie tylko zewnętrznie, ale przede wszystkim wewnętrznie – jako przestrzeń, gdzie Matka Miłosierdzia pochyla się nad człowiekiem, który pragnie ciszy, pokoju i obecności Boga.

NOCNA DROGA KRZYŻOWA Z WOJOWNIKAMI MARYI

W czasie Wielkiego Postu mieliśmy możliwość włączenia się szczególne wydarzenie – nocną Drogą Krzyżową zorganizowaną przez wspólnotę Wojowników Maryi z Bridgeport. W wydarzeniu wzięli udział wierni, którzy – mimo trudu i ciemności nocy – postanowili przejść ponad 11 mil, jednocząc się z męką Pana Jezusa i ofiarując trud w intencjach, które nieśli w swoich sercach.

Ta szczególna forma nabożeństwa, wymagająca nie tylko duchowego skupienia, ale i fizycznego wysiłku, stała się okazją do głębokiego przeżycia tajemnic męki Chrystusa. Rozważania przy poszczególnych stacjach poruszały sumienia i prowadziły uczestników do osobistego spotkania z Chrystusem cierpiącym. Cisza, skupienie oraz braterstwo wspólnej drogi tworzyły niezwykłą atmosferę – przestrzeń modlitwy i duchowej walki.

W drogę krzyżową włączył się również o. Grzegorz z naszej wspólnoty franciszkańskiej, niosąc posługę sakramentalną oraz modlitewne wsparcie. Jego obecność i słowo były dla wielu umocnieniem i przypomnieniem, że to Chrystus jest prawdziwym Przewodnikiem drogi do doskonałej miłości.

Ta Droga Krzyżowa pokazała, że gdy człowiek idzie z sercem otwartym na Boga, nawet noc ciemna może stać się ścieżką ku światłu Zmartwychwstania.

a. Grzegorz Kordak

DOM ŚW. MAKSYMILIANA

ODPOWIEDZIALNI WOBEC DRUGIEGO CZŁOWIEKA

W 2025 r. Dom Pojednania i Spotkań kontynuuje projekt „Jakość życia i przyszłość pokoleń w nowej optyce – czyli zrównoważeni w myśleniu i działaniu” w ramach współpracy z Narodowym Instytutem Wolności. Pierwszymi tegorocznymi beneficjentami była w dniach 27-31 stycznia grupa 19 Polaków i Ukraińców, którzy przybyli do Gdańska

w ramach współpracy ze Stowarzyszeniem Pomocy Dzieciom i Młodzieży z Ruciane-Nida.

Podczas pięciodniowego projektu zatytułowanego „Zrównoważeni na rzecz społeczeństwa – odpowiedzialni wobec drugiego człowieka” młodzież uczestniczyła w kursie pierwszej pomocy. Dowiadywała się jak poprawnie reagować w sytuacji kryzysowej lub doświadczając wypadku i jak pomóc sobie i innym w sytuacji

zagrożenia życia i zdrowia.

Młodzi ludzie wzięli udział w rajdzie miejskim po Starym i Głównym Mieście w Gdańsku. Podczas pracy grupowej i warsztatów obywatelskich „Co mogę zrobić dla innych i dla siebie samego” omówili kwestie zaangażowania w wolontariat, akcje społeczne i inne działania charytatywne w okolicy. W programie znalazły się też warsztaty w grupach polsko – ukraińskich „Ja/my dla innych”,



dmk.pl

które przeprowadzili koordynatorzy Patrycja Kaleczyc i Jakub Garsta.

Katarzyna Stryjek z Gdańskiego Centrum Mediacji Szkolnej i Równieżniczej przeprowadziła warsztaty „Odpowiedzialni za siebie i za innych – wrażliwość społeczna”, które pokazały uczestnikom możliwości rozwiązywania konfliktów, mediacji i wsparcia psychologicznego. Młodzież podczas pracy grupowej uczyła się pomagać sobie nawzajem i znajdować rozwiązania problemów życia codziennego.

Wspólnie z dyrektorem Domu św. Maksymiliana, o. Piotrem Pliszka, uczestnicy przygotowali zupę dla osób potrzebujących, którą wspólnie umieścili we franciszkańskiej lodówce społecznej znajdującej się przy gdańskim klasztorze.

Poza zajęciami młodzież integrowała się podczas gry w kręgle, miała okazję wysłuchać koncert organowy w oliwskiej katedrze, odwiedzić Park Oliwski oraz spędzić wspólnie czas podczas pobytu w Sopocie przy wspólnych grach, zabawach i animacjach językowych.

Projekt został dofinansowany ze środków pochodzących z Fundacji „Tworzyć Miłość” pochodzących z 1,5% podatku dochodowego od osób fizycznych oraz Narodowy Instytut Wolności – Centrum Rozwoju Społeczeństwa Obywatelskiego.

Patrycja Kaleczyc

ŚW. MAKSYMILIAN BEZ TAJEMNIC

W czwartek, 6 marca, w Domu Pojednania i Spotkań w Gdańsku, odbył się etap diecezjalny XIX Ogólnopolskiej Franciszkańskiej Olimpiady Wiedzy o św. Maksymilianie w Archidiecezji Gdańskiej, w którym udział wzięli uczniowie szkół podstawowych.

Wydarzenie rozpoczęło się o godzinie 10:00 wspólną modlitwą, po czym uczestnicy przystąpili do rozwiązywania testu. Egzamin trwał od 10:10 do 10:55 i, jak podkreślali uczestnicy, poziom trudności pytań był zróżnicowany – dla jednych stanowił wyzwanie, dla innych był umiarkowanie trudny.

Diecezję gdańską reprezentowało pięcioro uczniów szkół podstawowych pod opieką dwóch nauczycieli. Z powodu choroby jedna z uczestniczek nie mogła wziąć udziału, więc ostatecznie test napisało cztery osoby. Po zakończeniu części egzaminacyjnej uczestnicy mieli okazję skosztować przygotowanego poczęstunku. – Jestem zaskoczony, czekało na nas śniadanie! Super! – komentował jeden z uczestników.

Wyniki etapu diecezjalnego w ka-



tegorii szkół podstawowych przedstawiają się następująco:

1 miejsce: Kamil Mrocha, 2 miejsce: Ignacy Matusiewicz, 3 miejsce: Marcel Konieczko.

Oprócz nagród od organizatora olimpiady, uczestnicy otrzymali upominki przygotowane przez Dom Pojednania i Spotkań. Zwycięzca, Kamil Mrocha, otrzymał wyjątkową nagrodę – możliwość udziału w rekollekcjach franciszkańskich w Gdańsku w wybranym przez siebie terminie wraz z osobą towarzyszącą.

Komisja Jury w składzie: o. Piotr Pliszka OFMConv – przewodniczący



oraz członkowie: p. Małgorzata Latka i brat Bartosz Duda OFMConv serdecznie gratulują wszystkim uczestnikom i życzą dalszych sukcesów!

o. Piotr Pliszka





Ostatnie miesiące w Oazie Wielkiej Sychem były czasem intensywnej aktywności i duchowego wzrostu. Pod koniec stycznia odbył się weekendowy kurs animatora FRANEK, który tradycyjnie gościł w Domu Pielgrzyma prowadzonym przez franciszkanów w Łęborgu.

W lutym przedstawiciele naszej wspólnoty – o. Karol Wesołowski OFMConv, moderator prowincjalny, oraz animatorki Hania i Zuzia – uczestniczyli w 50. Jubileuszowej Kongregacji Odpowiedzialnych Ruchu Światło-Życie na Jasnej Górze w Częstochowie.

Kolejnym ważnym wydarzeniem był Dzień Wspólnoty, który odbył się w dniach 14–15 marca w Koszalinie. Spotkanie zgromadziło młodzież z Olsztyna, Ostródy, Gdańska, Łęborga, Elbląga i oczywiście z Koszalina. Był to czas modlitwy, radości i wdzięczności – szczególnie za wieloletnią posługę Agnieszki Klasy, ustępującej moderatorki prowincjalnej. Nową moderatorką została Hanna Jakimińska, której życzymy światła Ducha Świętego w nowej misji.

Trwają również zapisy na letnie rekolekcje oazowe na Kaszubach dla dzieci i młodzieży. Szczegóły znajdują się u lokalnych animatorów.

Hanna Jakimińska



SEKRETARIAT MISYJNY



sekretariatmisyjny.pl

ANIMACJE MISYJNE

W niecodziennej, jak na klimaty misyjne, zimowej scenerii – bo w śniegu po kostki – 16 lutego wyruszyliśmy z misjonarzem z Kenii, o. Tadeuszem Brzozowskim, do parafii pw. św. Jadwigi Królowej w Gdańsku Oruni. Tam staraliśmy się rozgrzewać serca wiernych Słowem Bożym i świadectwami z misyjnego życia.

Była to nasza pierwsza w tym roku akcja promocyjna, otwierająca cykl animacji misyjnych w parafiach spoza franciszkańskiego kręgu. Mamy nadzieję, że dzięki takim spotkaniom udaje się nam budować większą świadomość misyjną wśród wiernych i zasiać ziarno troski o Kościół powszechny – zwłaszcza tam, gdzie najbardziej potrzebuje on naszej modlitwy i wsparcia.

POŻEGNANIE S. BENI

W sobotę 22 lutego, nadszedł moment pożegnania s. Bernadety Grabskiej ze Zgromadzenia Sióstr od Aniołów, która przez ostatnich 18 lat pełniła z oddaniem posługę asystentki sekretarza prowincjalnego ds. misji.

Uroczysty obiad z tej okazji odbył się we wspólnocie klasztoru w Gdyni. Wśród obecnych, obok naszej drogiej Siostry Bernadety, byli m.in. minister prowincjalny o. Wojciech Kulig oraz br. Robert Kozielski – sekretarz prowincjalny ds. misji z Elbląga. To było piękne i wzruszające spotkanie – pełne wdzięczności za lata wiernej służby, także pielęgniarskiej na rzecz chorych braci.

WSPÓLNIE DLA POWOŁAŃ

Na wzór św. Franciszka, który posyłał swoich braci po dwóch, by głosili Dobrą Nowinę i wspierali się wzajemnie, współpracę na rzecz promocji powołań franciszkańskich i misyjnych rozpoczęli asystenci ds. powołań i ds. misji naszej Prowincji.

Jak wyjaśnia wiernym ideę o. Mateusz: „W czasie, gdy jeden głosi, drugi się za niego modli. A gdy jeden przeżywa trudność – drugi go podtrzymuje.”

Pierwszym przystankiem na tej wspólnej drodze był Wrocław. W dniach 15–19 marca nasi bracia poprowadzili rekolekcje wielkopostne dla wiernych i uczniów przy parafii NMP Wspomożycielki Wiernych, prowadzonej przez sercanów białych. Bezpośrednio po nich ruszyli do Gozdowa, rodzinnej parafii br. Roberta, gdzie kontynuowali rekolekcyjne dzieło w parafii pw. św. Filipa i Jakuba.

To dopiero początek – przed nami kolejne rekolekcje i jednodniowe akcje pełne ewangelizacyjnego ducha.

NOWA ASYSTENTKA

Z radością informujemy, że 4 marca rozpoczęła pracę w naszym sekretariacie nowa asystentka, wyłoniona spośród niemal pięćdziesięciu zgłoszeń.

Oto, co sama pisze o sobie:

„Nazywam się Martyna Polakowska i od niedawna mam radość być częścią zespołu Franciszkańskiego Sekretariatu Misyjnego. Prywatnie jestem żoną i mamą czwórki wspaniałych dzieci. Przez wiele lat pracowa-

łam w świecie korporacji, ale w sercu zawsze nosiłam pragnienie, by robić coś, co ma głębszy sens – by służyć innym. W końcu odważyłam się zostawić tamten świat i poszukać miejsca, gdzie mogę realizować to marzenie. I tak trafiłam tutaj – w miejsce, gdzie wiara, misja i człowiek są naprawdę na pierwszym miejscu.

Poza pracą angażuję się jako Akeła w Skautach Europy – to przestrzeń, w której mogę dzielić się swoim czasem, energią i wartościami z najmłodszymi. Bliskie są mi idee wychowania, wspólnoty i życia blisko przyrody – z dala od zgiełku, za to blisko Boga i drugiego człowieka.

Cieszę się, że mogę być częścią tej misyjnej rodziny i już nie mogę się doczekać wszystkiego, co przed nami!”

Z naszej strony dodajmy: Martyno – witaj w rodzinie!

WARSZTATY OZDÓB WIELKANOCNYCH

Wilczki z dziewczęcej 2. Gromady Skautów Europy w Elblągu wykazały się niebywałą pracowitością i kreatywnością! Podczas wyjątkowej zbiórki 29 marca – zorganizowanej przy naszym sekretariacie misyjnym – dziewczęta zorganizowały warsztaty wielkanocne. Wzięły w nich udział nie tylko harcerki, ale także kilka osób spoza środowiska skautowego. Efekty tej twórczej pracy można było zobaczyć (i nabyć!) na wielkanocnym kiermaszu, który odbył się tydzień później.

br. Robert Kozielski

FRANCISZKANIETV



franciszkanie.tv

KONKURS BIBLIJNY

Z okazji Niedzieli Słowa Bożego o. Mateusz Stachowski przygotował dla miłośników buszowania po Piśmie Świętym konkurs biblijny. Do wygrania były Katolickie Komentarze do Pisma Świętego z Wydawnictwa „W drodze”. Jak zwykle odzew był bardzo pozytywny, a poniżej kilka komentarzy uczestników konkursu.

„Nieco skomplikowany, ale pomyślny i przez to atrakcyjny - bieg na orientację po Słowo Boże”

„Konkurs godny Sherlocka Holmesa”

„Jestem za każdym razem bardzo zadowolona. Nie mogłam się doczekać tej edycji. Szusowanie po Biblii to



miód na moje serce.”

„Trudny, świetny, wciąga w wertowanie, grzebanie w Piśmie Świętym”.

„Zadanie było dosyć skomplikowane i przez to dające wiele satysfakcji z rozwiązywania. Jeszcze bardziej pobudziło u mnie pragnienie poznawania Słowa Bożego.”

„Skomplikowany i wymagający, jak zadanie matematyczne. Jeśli się udało to będzie satysfakcja.”



Konkurs biblijny

ZAPĘTLONE NAWRÓCENIE

W Wielkim Poście tradycyjnie nasza Redakcja przygotowała rekolekcje internetowe pt. „Zapętlone nawrócenie”. Rozważania oglądać na kanale FranciszkanieTV można było codziennie, a głosił je o. Mateusz Stachowski. Rekolekcje oparte były o codzienne Słowo Boże, a o. Mateusz jak zaznaczył w ich zapowiedzi, starał się podzielić z widzami doświadczeniem własnego zmagania z tym, że nie zawsze wierzy, że moc Pana Boga sięga głębiej niż problemy, które go dotyczą. W kolejnych odcinkach rekolekcyjnych ukazywał drogę nawrócenia jako odkrywanie jak potężny jest Pan Jezus i ile zrobił dla nas.



Rekolekcje online

PORZĄDNA DAWKA SŁOWA

W pierwszym kwartale ukazały się trzy nowe odcinki z serii „Daję Słowo Przygotowanie”, który wnikliwie wyjaśnia niedzielne czytania. Dzięki prowadzącym widzowie poznają tradycje, zwyczaje, ciekawostki, tło historyczne, społeczne, kulturowe, zawłości językowe. W tym okresie mogliśmy usłyszeć o Michała Baranowskiego i o. Tomasza Szymczaka, którzy nieustrudzenie przygotowują niezwykle ciekawe materiały.

Maja Studzińska



Daję Słowo - # 42



Daję Słowo - # 43



Daję Słowo - # 44

WORECZEK RYŻU

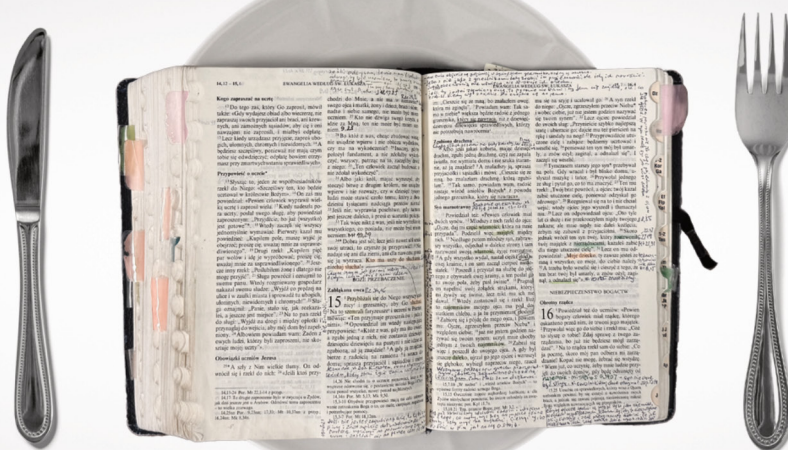
Razem z Franciszkańskim Sekretariatem Misyjnym i Fundacją „Tworzyć Miłością” nasza Redakcja przygotowała serię materiałów zachęcających do włączenia się w wielkopostną akcję „Woreczek ryżu”, której celem jest zbiórka środków na projekty misyjne dla dzieci w Ekwadorze i Kenii. Tegoroczna edycja, pod hasłem „Panie, abym przejrzał”, koncentruje się na zapewnieniu dzieciom dostępu do badań okulistycznych i dentystycznych, nie zapominając oczywiście o dożywianiu i zapewnieniu dostępu do edukacji. Przypominamy, że akcja choć nagłaśniana jest głównie w okresie Wielkiego Postu, to trwa cały rok!



Woreczek ryżu



1881



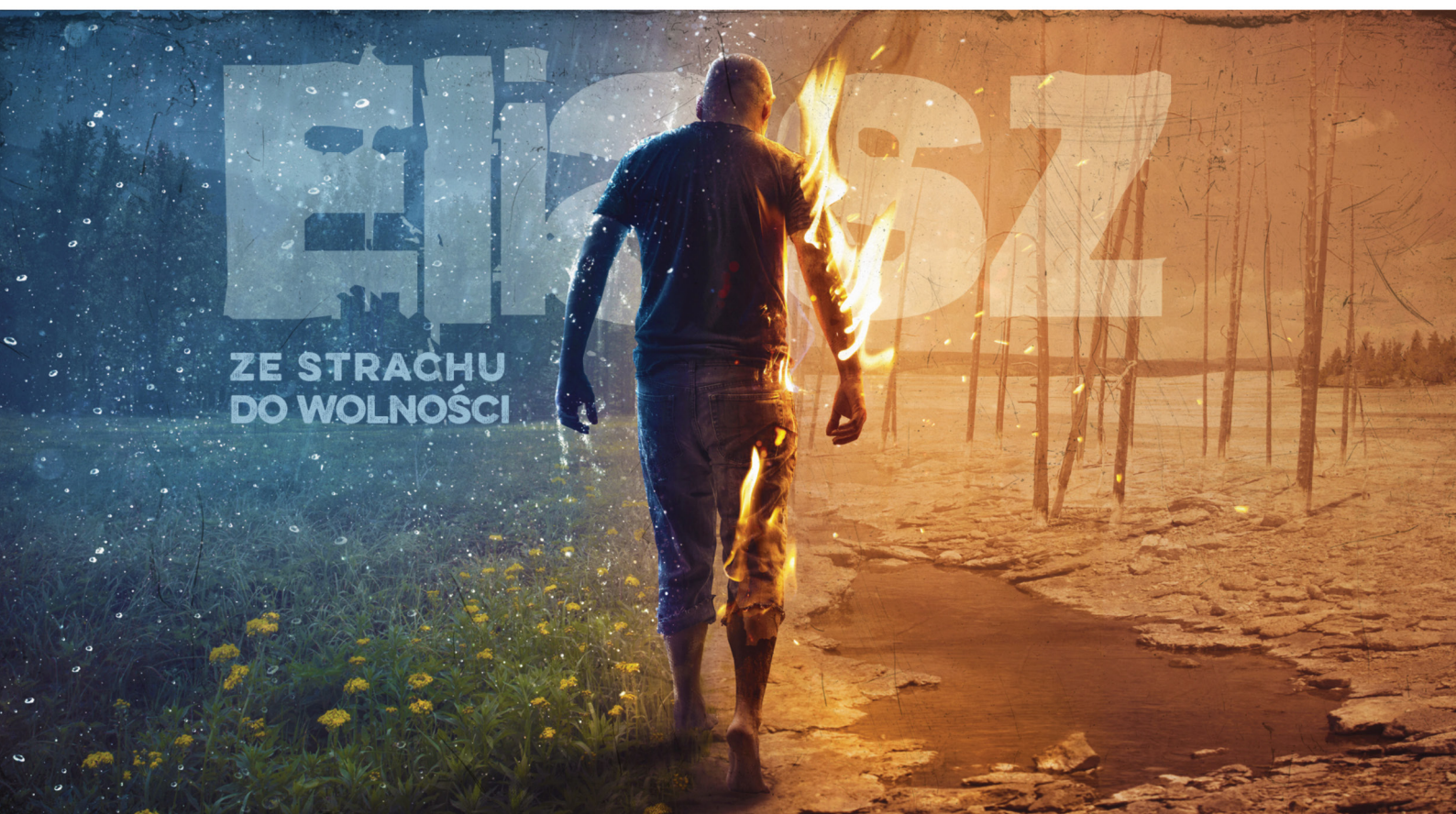
Posmakuj Słowa
refleksje biblijne



REKOLEKCJE FRANCISZKAŃSKIE

Dom Pojednania i Spotkań
ul. Świętej Trójcy 4, Gdańsk
+48 571 419 542 +48 609 113 117

www.rekolekcjefranciszkanskie.pl



*Bądź pozdrowiony z całym Twym stworzeniem,
a nade wszystko z Bratem naszym Słońcem*





Ryt franciszkański – Hymn eucharystyczny

O. KRZYSZTOF M. BARTCZAK

M.: Junior Foggiatto

Autorstwo hymnu „Ave vivens Hostia” w tradycji franciszkańskiej przypisywane bywa św. Bonawenturze; jego tekst znalazłem m.in. w dwóch edycjach dzieła św. Bonawentury „De praeparatione ad Missam”, z końca XV wieku. Hymn umieszczony jest w nich poniżej dziełka św. Bonawentury, bez podania odrębnego autora tekstu. Jednak faktycznym autorem Hymnu jest angielski franciszkanin Jan Peckham (+1292), uczeń św. Bonawentury w Paryżu, późniejszy arcybiskup Canterbury. To autorstwo potwierdzone jest już w źródłach z XIII wieku i późniejszych.

Wiadomo, że Hymn ten był używany w XVI wieku w Breviarzu, podzielony między Matutinum i Laudes, oraz opatrzone odpustami. Szczegółowe prześledzenie jego dziejów pod kątem użytku liturgicznego to temat na oddzielne studium.

Hymn doczekał się różnych edycji, różniących się między sobą zarówno liczbą zwrotek jak i ich brzmieniem. Dotarłem do ośmiu różnych wersji. Za wiarygodny punkt odniesienia uznałem krytyczne wydanie zawarte w książce: *Analecta Hymnica Medii Aevi, XXXI. Pia Dictamina. Reimgebete und Leselieder des Mittelalters. Vierte Folge*, Leipzig 1898, s. 111. Oprócz tekstu Hymnu, książka ta zawiera także cenne przypisy o charakterze historycznym i krytyczno-edytorskim.

Nie dotarłem do żadnego dawnego zapisu nutowego. We wspomnianym wyżej wydaniu krytycznym znalazłem adnotację: „Nota: Mittitur ad Virginem etc.”, jednak nie dotarłem do melodii pieśni o takim tytule. Znalazłem natomiast melodię (załączona grafika), której autorem jest współczesny muzyk Junior Foggiatto. Tym samym Hymn stał się możliwy do wokalnego wykonania i na stałe wpiął się w moją prywatną pobożność eucharystyczną.

Poniżej kilka spośród piętnastu zwrotek Hymnu, wraz z propozycją tłumaczenia:

1. Ave vivens hostia, veritas, et vita,
In qua sacrificia cuncta sunt finita,
Per te Patri gloria datur infinita,
Per te stat Ecclesia, iugiter munita.

Ave, żywa Hostyjo, prawdą Tyś i życiem,
Któraś ofiar szczytem jest wszelkich należytych,
Przez Cię Ojcu słana jest chwała nieskończona,
Przez Cię trwa Eklezja cięgiem opatrzona.

4. Ave corpus Domini, munus es finale,
Corpus iunctum Numini nobile locale:
Quod reliquit homini in memoriale,
Cum finali termino mundo dixit: vale.

Ave, Ciało Domina, Jego dar końcowy,
Ciało z Bóstwem złączone w klejnocie cudownym,
Który ludziom zostawił na pamiątkę żywą,
Gdy dokonał wszystkiego i rzekł światu „Bywaj”.

8. Caelo visibiliter caro Christi sita,
Forma panis taliter iacet hic vestita,
Solus novit qualiter, hanc qui ponit ita,
Potest hoc facilliter virtus infinita.

Które w niebie Chrystusa znajduje się Ciało,
W formę chleba odziane spocząć tu zechciało.
W jaki sposób - Jeden wie, Kto dokonał tego,
Może zdziałać mocą swą, nic Jemu trudnego.

12. Moris est amantium invicem sitire,
Ut arcana cordium possint introire,
Sic vult rex regnantium charitatis mirae,
Cibando fidelium intima subire.

Zwyczajem kochanków jest sycić się wzajemnie
I zapraszać wzajem w serc arkana tajemne.
Tak i królujących Król, w miłości przedziwnej,
W dusze chce wprowadzić się wiernych najintymniej.

15. Vanitatem spernere fac me consolator,
Hostes dona vincere, Christe propugnator,
Et quod doces credere Iesu reparator,
Per te tandem cernere, da remunerator.

Pogardę marność wzbudź, o Pocieszycielu,
Wrogów zaś zwyciężyć daj, o Sprzymierzycielu.
Niechaj wierzę słowom Twym, o Naprawicielu,
Bym na koniec ujrzał Cię, o Nagrodzicielu.

a. Krzysztof M. Bartczak

Zwierciadło bez skazy i Matka Miłosierdzia

Kompendium nauki św. Antoniego o Matce Bożej

O. NORBERT M. SIWIŃSKI

Święty Antoni z Padwy — jeden z najbardziej czczonych świętych Kościoła katolickiego — w świadomości wiernych zapisał się jako żarliwy kaznodzieja, potężny cudotwórca, obrońca ubogich i patron rzeczy zagubionych. Jego postać otoczona jest nimbem cudów, a jego relikwie do dziś przyciągają tłumy pielgrzymów do Padwy, gdzie spoczywa jego ciało. Jednak za tą charyzmatyczną, ludową pobożnością kryje się postać o głębokim intelekcie, człowiek modlitwy, uczony, kontemplatywny duch, który w ciszy klasztornych krużganków i gorliwości apostołskich wypraw odkrywał tajemnicę Boga — i Jego Matki.

Zanim przyjął imię Antoni, był portugalskim kanonikiem regularnym o imieniu Ferdynand, wychowanym w cieniu lisbońskiej katedry, gdzie od młodości karmił się lekturą Pisma Świętego i Ojców Kościoła. Jego duchowa droga, choć pełna zwrotów, zawsze prowadziła ku głębi — ku coraz większej miłości do Chrystusa i Maryi. Decyzja o wstąpieniu do zakonu franciszkanów, inspirowana męczeństwem pierwszych braci w Maroku, była nie tylko aktem odwagi, lecz także głębokiego zawierzenia Matce Bożej — Tej, która prowadzi ku pełni wiary.

Maryjne życie – maryjne kazania

Święty Antoni — kaznodzieja Ewangelii i komentator Pisma Świętego — był gorliwym piewcą chwały Maryi. To właśnie u jego stóp uczymy się patrzeć na Matkę Zbawiciela nie tylko z czułością dziecka, ale też z zachwytem teologa, który rozumie, że Maryja jest speculum sine macula: zwierciadłem bez skazy — odbiciem Boskiego światła. Nie jest to pobożność sentymentalna, lecz dojrzała, zakorzeniona w refleksji teologicznej i chrystocentrycznej. Nasz Święty ukazuje bowiem Maryję jako nauczycielkę pokory, czystości, uległości i milczenia: „Jakże mogłaby począć blask światłości wiecznej, zwierciadło bez skazy, gdyby sama nie była czysta?” (Kazanie na Zwiastowanie Błogosławionej Dziewicy Maryi).

Dla Antoniego Maryja jest nie tylko Matką Boga, ale także wzorem Kościoła, ikoną posłuszeństwa, pokory i obłubieńczej miłości. Każde jej „fiat” rozbrzmiewa echem w duszy Świętego, który w Niej widzi najdoskonalszą odpowiedź człowieka na wezwanie Boga. Cała myśl maryjna św. Antoniego opiera się na tajemnicy Wcielenia Słowa Bożego.

Podstawą nauczania św. Antoniego jest zbiór 77 kazań — podzielonych na dwa cykle: Kazania Niedzielne (Sermones Dominicales) oraz Kazania Świąteczne (Sermones Festivi). Zostały one spisane najprawdopodobniej między 1227 a 1231 rokiem — czyli w ostatnich latach życia Antoniego (zm. 13 czerwca 1231). W całym zbiorze znajduje się siedem kazań maryjnych, poświęconych Narodzeniu, Zwiastowaniu, Oczyszczeniu, Wniebowzięciu i chwale Maryi. Jak słusznie zauważa ojciec Cecylian Niezgoda:



„W swoich kazaniach św. Antoni przebiegł całe szerokie pole maryjne.

Nie ma wydarzenia w życiu Maryi, któremu by nie poświęcił jakiejś stronicy; nie ma tajemnicy, której by nie dostrzegł, której by nie studiował i nie wyjaśniał swoim słuchaczom”.

Kim jest Maryja?

Dla św. Antoniego Matka Boża nie jest kimś odrębnym od dzieła zbawienia. Wszystko, co mówi o Niej, odnosi do Jezusa. Nazywa Ją „jutrzenką”, której narodzenie poprzedza przyjście Chrystusa. „Jutrzenka, wyprzedzająca słońce i zwiastująca poranek, rozprasza ciemności nocy bla-

skiem swojego światła. Gwiazdą poranną, czyli Jutrzenką, jest błogosławiona Maryja, która zrodziła się pośród mgły” (Kazanie na Narodzenie Błogosławionej Dziewicy Maryi).

Jest też dla niego „żywym tabernakulum Słowa”. Kaznodzieja naucza: „Przybytek (łac. tabernaculum) oznacza błogosławioną Maryję, w której Chrystus przyodził



Święty Antoni kontempluje osobę Maryi jako „miejsce” zjednoczenia tego, co ludzkie i boskie, czasu i wieczności: „Łono chwalebnej Dziewicy było jak kopiec pszenicy: kopiec — bo w nim zgromadzone zostały wszystkie przywileje zasług i nagród, ‘pszenicy’ — bo w nim, niczym w spichlerzu, za sprawą prawdziwego Józefa, zostało złożone ziarno, aby cały Egipt nie zginął z głodu” (Na cześć Błogosławionej Dziewicy Maryi).



Figura Św. Antoniego w kościele w Bridgeport (USA)

się w pancerz sprawiedliwości i hełm zbawienia, aby stoczyć walkę przeciwko mocarzom powietrznym” (Kazanie na Oczyszczenie Błogosławionej Dziewicy Maryi). Antoni nazywa Maryję także „świętynią Boga”, wzywając do Jej pochwały cały świat niebieski i ziemski: „O Cherubini! O Serafini! O Aniołowie i Archaniołowie! Z pochyloną twa-

rzą, ze sklonioną głową, z czcią adorujcie świątynię Syna Bożego, przybytek Ducha Świętego, błogosławione łono otoczone liliami, mówiąc: ‘Błogosławione łono, które Cię nosiło!’” (Na cześć Błogosławionej Dziewicy Maryi).

Doktor Padewski przypomina, że Maryja jest nie tylko Matką Jezusa, ale także Matką wszystkich wierzących, podkreślając Jej wyjątkowy tytuł: Matka Miłosierdzia. „Nie odrzuca żadnego stworzenia, to znaczy grzesznika, lecz wszystkich, którzy się do Niej uciekają, przyciąga. Dlatego nazywana jest Matką Miłosierdzia: miłosierną dla nieszczęśliwych, nadzieją dla rozpaczonych” (Kazanie na Święto Oczyszczenia Błogosławionej Dziewicy Maryi).

W XIII wieku, w środowisku franciszkańskim, św. Antoni, Doktor Ewangeliczny, tworzy własny duchowy styl kaznodziejstwa. Używa bogatej symboliki biblijnej, by ukazać Maryję jako: nową Ewę, Arkę Przymierza, Drzewo Życia, Gwiazdę Morza i Świątynię Ducha Świętego. Należy zauważyć, iż nasz franciszkanin swoją formację intelektualną i duchową odbył w zakonie augustiańskim. Do wspólnoty Braci Mniejszych przynosi on zatem mistykę i styl kaznodziejstwa, którego nauczył się wśród synów św. Augustyna. Powołany przez Biedacznę na pierwszego lektora w zakonie, św. Antoni staje się nauczycielem wśród franciszkanów. Tym samym antoniańska mistyka maryjna, jego piękne zrozumienie obecności Matki Bożej w Kościele, zaczyna żyć we wspólnocie nowego zakonu.

Droży Czytelnicy.

W kolejnych numerach „Wiadomości z Prowincji” zapraszam Was do nowego cyklu artykułów poświęconych właśnie maryjnej nauce św. Antoniego. W każdym spotkaniu przyjrzymy się treści kolejnych elementów maryjnej nauki i zobaczymy, jak Antoni o nich pisał i jak je rozumiał. Sięgać będziemy do oryginalnych łacińskich tekstów jego kazań, które będą tłumaczone z tekstu źródłowego na język polski.

W ten sposób odkryjemy nie tylko duchowe piękno nauki św. Antoniego, ale także zobaczymy, jak bardzo jest ona aktualna także dziś. Zapraszam Was do wspólnej wędrówki z Maryją i Antonim!

a. Norbert M. Świrski

De castitate

*Miłość nie tylko branie
a zwłaszcza to dawanie
naturą jest miłości
służyć bez żadnej złości*

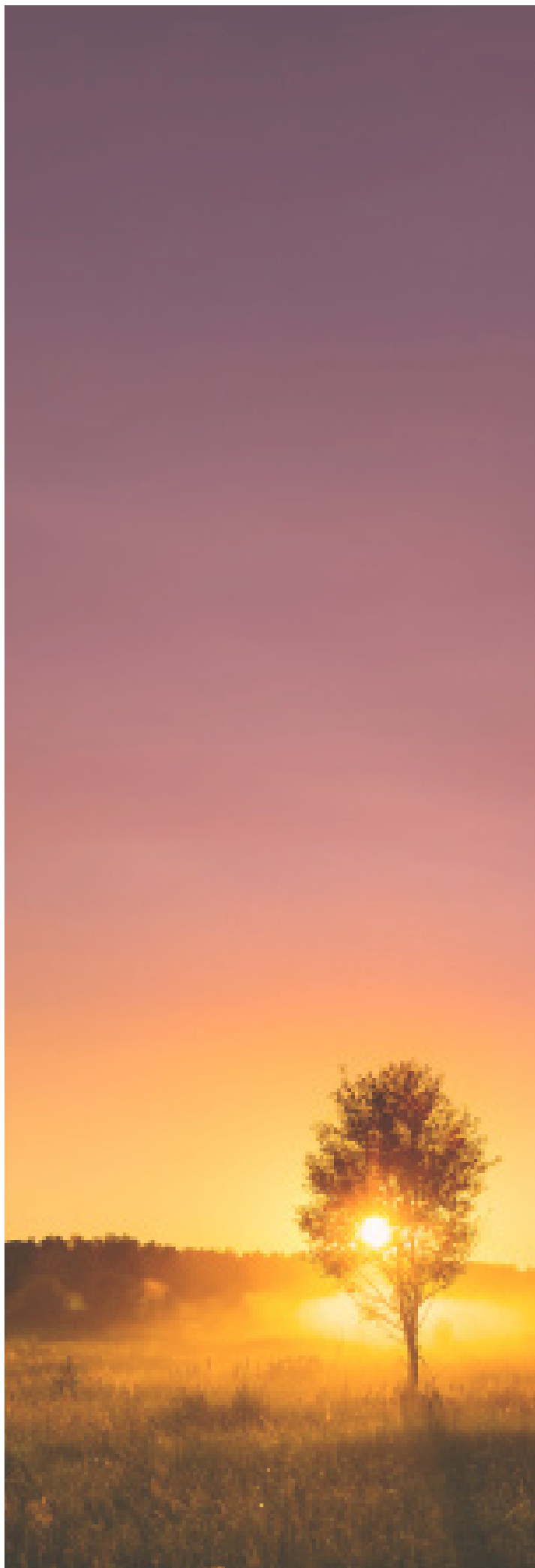
*Miłość dotyka Boga
a brak jej wielka szkoda
On prawdziwie ukocha
egoizm stąd wynocha*

*Bóg dopuści upadki
dla pokory są wpadki
a Maryi oddanie
przyniesie polepszanie*

*Czystość pragnie modlitwy
dla niej potrzeba bitwy
ona najlepszą drogą
nie zasłoń Boga sobą*

*Nasz Jezus Oblubieniec
także twój Sprzymierzeniec
niech miłość jego wzrasta
z grzechami to już basta*

a. Józef Kazmierczak





Siostra zakonna też człowiek...

O. MICHAŁ NOWAK

Wiele lat temu, jako młody kapłan, ze zdumieniem przyjmowałem ironiczne, nieliczne na szczęście, komentarze starszych braci dotyczące sióstr zakonnych. Dotyczyły zwykle spowiedzi – bo co też taka siostra zakonna może mieć za grzechy, pewnie je sobie wymyśla. Tudzież komentowano misję głoszenia wszelkich nauk dla sióstr – uznawano ją za niepotrzebną. Wszak siostry nieustannie się modlą i medytują, więc nie potrzebują już rekolekcji czy dni skupienia. Zresztą o czym tam do nich mówić? I chyba właśnie ta bezradność połączona (co wiem już dziś) z dużą dozą lenistwa i obojętności, sprawiała, że autorzy tego rodzaju przemyśleń nie wahali się wypowiadać ich głośno. Jakże się mylili!

Z perspektywy rekolekcjonisty muszę wyznać, że siostry zakonne jako słuchaczki rekolekcji są dla mnie gro-
nem najwdzięczniejszym. Z prostej przyczyny – większość z nich nadal bardzo poważnie traktuje czas rekolekcji i są nastawione na słuchanie. Potrafią też docenić przygotowanie głosiciela, nawet jeśli jego umiejętności nie są mistrzowskie. Dla sióstr dużo bardziej liczy się treść i szacunek im okazywany poprzez staranny dobór tematów i poważne potraktowanie zobowiązania, które głosiciel na siebie przyjął.

Pozwolę więc sobie krótko przedstawić kilka zasad, które warto zastosować, zwłaszcza wówczas, kiedy własnego doświadczenia w tej kwestii jeszcze brakuje. Do-

świadczenie jest bowiem szczególnym atutem w rekolekcjach zakonnych, a zdobywa się je tylko w jeden sposób – próbując i ucząc się na ambonie, do czego chciałbym tym krótkim artykułem Czytelników zachęcić.

Znajomość środowiska

Pamiętam bardzo dobrze pierwszy dzień skupienia dla sióstr, o który zostałem poproszony jako neoprezbiter. Niewiedza i brak wspomnianego doświadczenia sprawiły, że nawet przez myśl mi nie przeszło zapytać o jakiekolwiek informacje dotyczące słuchaczek. Wiedziałem tylko, że to dość duża wspólnota, ale nie pytałem ani o wiek tworzących ją sióstr, ani o zajęcia, którym się na co dzień oddają.



Wymyśliłem sobie wówczas temat, który dziś powoduje we mnie samym uśmiech rozbawienia, ale wówczas wydawał mi się ważny, a ja, sam sobie, wydawałem się w tym temacie nieco zorientowany. Chciałem mówić o przyjaźni księdza i siostry zakonnej. Wystarczyło, że wszedłem do kaplicy klasztornej i... już wiedziałem, że trafiłem jak przysłowiową „kulą w płot”. Większości słuchaczek przekroczyła bowiem 70 rok życia i z pewnością przemyślenia młokosa w habicie dotyczące przyjaźni nie mogły ich nadmiernie zainteresować. Dały temu wyraz podczas konferencji pochrapując z lekka, a ja odebrałem lekcję, którą zapamiętałem sobie na całe życie.

Dla pociechy dodam, że przy wyjściu, na oko najmłodsza z słuchaczek, poprosiła mnie o chwilę rozmowy, i okazało się, że przynajmniej dla niej, ów temat był ważny i rozplątał kilka istotnych wątpliwości w jej sercu.

Od tego czasu zawsze pytam do kogo adresujemy planowane rekolekcje – czy będą to siostry starsze czy młodsze, aktywne zawodowo czy emerytki, reprezentujące wspólną branżę (katechetki, pielęgniarki) czy pracu-

jące na różnych polach. To wszystko może mieć wpływ na dobór treści, choć nie zawsze. Bywa, że potrzeba czegoś „uniwersalnego”, kiedy pojawia się prośba – ojcze, zamawiamy pięć serii rekolekcji i wezmą w nich udział wszystkie siostry z naszego zgromadzenia. Wówczas trzeba zadbać o to, żeby każda z nich usłyszała coś dla siebie.

Co głosić?

Postulat „ubiblijnienia” naszego przepowiadania jest i pozostanie zawsze aktualny. Niewątpliwie więc głosić Słowo Boże w oparciu o Pismo Święte. Przyznam, że ten kierunek siostry cenią chyba najbardziej. Paradoksalnie, wyrazy wdzięczności słyszę często od najstarszych słuchaczek, które czasami dopiero pod koniec życia uczą się czytać i medytować Słowo. Zdarzało się, że sędziwe siostry przychodziły, mówiąc – ojczy, nas nigdy, nikt tego nie uczył. Nasza medytacja to była haczka i praca w polu od piątej rano... Tym milej patrzeć na rozświetlone twarze i słuchać słów zachwytu nad tym, że w Piśmie Świętym jest taka głębia. Bywa, że pojawiają się pytania – gdzie to można znaleźć, bo ja od lat nie wiem co robić na codziennej medytacji. Wówczas wskazanie na kilka dobrych komentarzy biblijnych może okazać się dodatkowym darem i owocem rekolekcji, który słuchaczki z pewnością docenią.

Czasem, oczywiście, nadzieje przełożonych nie pokrywają się z oczekiwaniami i wyobrażeniami rekolektantek. Pamiętam jedną serię rekolekcji, które głosiłem w zastępstwie za kogoś, kto w ostatnim momencie musiał się wycofać. Rekolekcje zaplanowano w dynamice lectio divina. Ja niestety nie mogłem wówczas w pełni tej dynamiki zrealizować, choć zaproponowałem oczywiście rekolekcje w oparciu o Pismo Święte. Rozpoczęcie rekolekcji poprzedził długi wywód przełożonej prowincjalnej, tłumaczącej siostrą tę zmianę prowadzącego. Potem i ja dodałem kilka słów prosząc o wybaczenie, że jednak nie będą to rekolekcje w pełni oparte o dynamikę lectio divina. Wszystko po to, żeby zminimalizować rozczarowanie uczestniczek, które, według przełożonej, bardzo się na te rekolekcje nastawiają, wybierają je świadomie i będą

bardzo niezadowolone z powodu zmiany. Podczas pierwszych rozmów indywidualnych (bo ten element rekolekcji lectio divina zdecydowaliśmy się pozostawić) zapytałem każdą z dziesięciu sióstr, które przyszły na rozmowę ze mną, żeby w skali od 1 do 10 określiły poziom swojego rozczarowania z powodu tej nieoczekiwanej zmiany. Siedem powiedziało mi rzecz zdumiewającą – proszę ojca, my tu przyjeżdżamy po prostu dlatego, że nie ma tu wspólnego odmawiania Brewiarza i wszystko jest „indywidualnie”.

Niemniej tak zdarzyło się tylko raz, a ja podtrzymuję zdecydowane przekonanie o wartości rekolekcji w oparciu o treści biblijne. Jak się do tego zabrać? W jaki sposób określić temat? Pismo jest niezgłębną kopalnią tematów. Mamy tam wręcz gotowe cykle rekolekcyjne. Dlaczego nie skorzystać z przypowieści o Królestwie? A może pytania Jezusa? (To skądinąd projekt, nad którym pracuję obecnie – „Dwanaście pytań, które mogą odmienić twoje życie”). Postaci biblijne i ich losy – oto kolejne pokłady treści, które aż proszą się o wykorzystanie. W przypadku sióstr zakonnych, biblijne kobiety są szczególnie cennymi nauczycielkami. A poszczególne księgi, na bazie których można zbudować bardzo ciekawe cykle nauk? Choćby „Zagubione człowieczeństwo”, w oparciu o List do Hebrajczyków czy „Panowanie to służba” w oparciu o Księgi Samuela (być może dobra propozycja na rekolekcje dla przełożonych). A sam nasz Pan? Choćby temat Jego Męki, liczne uzdrowienia, znaki z Ewangelii Janowej... Inspiracji jest moc.

Jedno jest pewne... Trzeba dużo czytać i myśleć. Notować i zapamiętywać. Włączyć w swoje rozważania typologię biblijną, lingwistykę, teologię biblijną. To niezwykle ciekawy świat i kiedy przekroczy się jego bramy, nie sposób już funkcjonować poza nim.



Nie zapomnijmy jednak, że mówimy o rekolekcjach dla sióstr zakonnych. A zatem zagadnienia życia konsekrowanego nie mogą zniknąć nam sprzed oczu. Wydaje się, że klasyczna budowa rekolekcji wokół ślubów zakonnych, polegająca na tym, że rekolekcionista omawia każdy z nich próbując przekazać wszystko, co sam wie, lub znalazł na ten temat, jest dziś pomysłem nieco nużącym dla słuchaczek. Wolą one, jeśli te treści są nieco rozproszone i pojawiają się jako wplecione w inne zagadnienia dotyczące naszego życia. Śluby z resztą nie są jedynym zagadnieniem ważnym dla życia zakonnego.

Wspólnota, władza i jej sprawowanie, posługa, życie duchowe, napięcia wewnętrzne i zewnętrzne i sposoby radzenia sobie z nimi, to tylko garść możliwych wątków. Tu znów trzeba wspomnieć o roli doświadczenia. Im więcej wygłoszonych rekolekcji, tym więcej indywidualnych rozmów z siostrami. Wówczas ich problemy, oczekiwania, ważne dla nich tematy zostają nam podane „na tacy” i można z nich w kolejnych rekolekcjach skorzystać.

Bardzo ważnym źródłem dla przepowiadania muszą być dokumenty Kościoła dotyczące życia konsekrowanego. Czytamy je chyba wciąż za mało wnikliwie i z ochotą. A tam skarbów dla potencjalnego rekolekcyj-

nisty całe mnóstwo. Czasem słyszę smutne głosy sióstr – dziękujemy, że ojciec te dokumenty dla nas przeczytał... Te słowa wyrażają wątpliwość, że ktokolwiek jeszcze po nie sięga, gdy tymczasem muszą one znaleźć się wśród przywoływanych inspiracji.

Poza tym – szerokie pole osobistych pomysłów rekolekcyjnych, które, jeśli zrodzone z Ducha, z pewnością wzmocnią przekaz i uwydatnią zamierzone przesłanie. Literatura, film czy tak zwane „przykłady z życia” mają tendencję do szybkiego zapadania w pamięć i często stanowią jakiś moment rozluźnienia w bogatym w treści nauczaniu. Wspomniane „przykłady z życia” domagają

się pewnego doprecyzowania. Warto zadbać o ich wiarygodność (pierwsze przykazanie kaznodziei – nie kłam na ambonie). Pod żadnym pozorem sytuacje czy osoby nie powinny być możliwe do zidentyfikowania, a już z pewnością NIGDY przykłady nie powinny pochodzić od sióstr ze zgromadzenia, do którego właśnie głosi się rekolekcje. Ostrożności nigdy za wiele – warto więc ustalić na początku czy rekolekcje są nagrywane i w jaki sposób treści będą wykorzystywane. Warto poprosić, żeby nie były dzielone z osobami spoza grona rekolektantek. Kontekst rekolekcji i tej właśnie wspólnoty, pozwala czasem powiedzieć rekolekcjonistom o pewnych kwestiach mocniej czy użyć wyrazistych obrazów, które dla kogoś spoza tej grupy, pozbawionego dynamiki rekolekcyjnej, mogą okazać się niezrozumiałe czy wręcz gorszące. Osobiście proszę zwykle siostry, żeby nie dzieliły się treściami nawet z zaprzyjaźnionymi siostrami z innych zgromadzeń, bo zwykle któraś kolejna słuchaczka, nawet uprzedzona, żeby nie upubliczniała nagrań, uznaje, że są tak ciekawe, że trzeba je przekazać całemu światu. Wrzuca więc konferencję na jakiś portal, a to, wiemy dobrze, czasem pierwszy krok do jakiegoś nieporozumienia czy „pseudoafery”. Niemniej jest to również przyczynek do tego, żeby zastanowić się, głosząc, czy owe treści nie zostałyby odebrane jako kontrowersyjne czy gorszące przez przypadkowego słuchacza. To czasem motywuje do rezygnacji z pewnych obrazów czy przykładów.



Jak głosić?

Wszystko, co chcecie, aby ludzie wam czynili i wy im czynicie... Znamy te słowa naszego Pana. Może więc warto dostosować długość wystąpienia do możliwości słuchaczek, biorąc pod uwagę swoje własne ograniczenia.



Wspominam, jak przed dwoma laty, jeden z rekolekcjonistów, zaproszonych do poprowadzenia rekolekcji zakonnych w naszej prowincji, raczył braci niemal godzinnymi naukami. Nie wzbudziło to nadmiernego entuzjazmu. Może więc wychodząc na ambonę warto pamiętać, że „siostra zakonna też człowiek” i w związku z tym nie ma nieograniczonych możliwości percepcyjnych.

Wydaje się, że pół godziny jest czasem, w którym można w miarę wyczerpująco temat przedstawić, a jednocześnie nie wyczerpać za bardzo słuchacza. Należy jednak pamiętać (zwłaszcza na etapie współtworzenia planu), że rekolekcje roczne nie są dodatkowym tygodniem urlopu i przestrzenią sympatycznego wypoczynku z elementami życia duchowego w tle.

Po drugie – ostrożnie z żartem! Potrzeba chyba dużo taktu i dobrego smaku, żeby umiejętnie rozładowywać napięcie, ale w żadnym wypadku nie uczynić z żartów niemal głównej treści przepowiadania. Bywają bowiem rekolekcjonisci, wspominani przez siostry raczej z żalem, którzy „marnują” czas rekolekcji na rozbawianie uczestniczek, albo zwyczajnie banalizują poważne treści. W wielu zgromadzeniach efektem takich zachowań jest izolacja rekolekcjonisty od reszty wspólnoty podczas posiłku. Słyszałem to wielokrotnie – ojciec, zdecydowałyśmy się na to, bo ten czy ów rekolekcjonista nie potrafił uszanować rekolekcyjnego milczenia.

Po trzecie – technicznie – głośno i wyraźnie. Pamiętam jedną z bardzo sędziwych sióstr, która przyszła u kresu rekolekcji podziękować za to, że od wielu lat po raz pierwszy coś usłyszała. Oparłem się pokusie, żeby ją

przeprosić za to zbędne być może przebudzenie pod koniec jej ziemskich dni. Poważnie zaś – częste głosy, zwłaszcza starszych sióstr, dowodzą, że technika mówienia ma ogromne znaczenie dla przekazu treści. Warto więc i na nią zwrócić uwagę.

Podsumowując... Gdziekolwiek bym się nie udał, jedno wołanie z ust sióstr zakonnych nieustannie się wznoś – ojciec, jak trudno dziś o rekolekcjonistów, którzy naprawdę mieliby coś do powiedzenia. Nawet jeśli te słowa są nieco przesadzone, to sądzę, że z naszej perspektywy najważniejsza jest chęć podejmowania takich duszpasterskich wyzwań jak rekolekcje dla sióstr zakonnych. Po wtóre, duża doza szacunku i zrozumienia dla ich sposobu życia. Po trzecie, dobre przygotowanie treści – najważniejsze jest, żeby rekolekcjonista wiedział co chce przekazać i rzeczywiście to przekazywał. Wreszcie, warto zabrać ze sobą nieco pokory i usłyszeć ewentualne rady od słuchaczek. Nikomu z nas to nie zaszkodzi, a po osobistym ich przemyśleniu, może uda się wysnuć z nich jakąś naukę na przyszłość. Dla siebie i uczestniczek kolejnych rekolekcji.

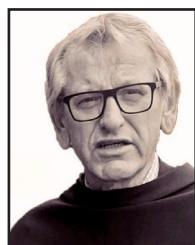
o. Michał Nowak

**O. Jan Franciszek Kołodziejski (1947-2025)**

O. Jan Franciszek Kołodziejski, profes wieczysty Prowincji Matki Bożej Niepokalanej, odszedł do Pana 9 stycznia 2025 r., w 79. roku życia i 60. roku życia zakonnego.

**O. Jarosław Karaś (1968-2025)**

O. Jarosław Karaś, profes wieczysty Prowincji św. Antoniego i bł. Jakuba Strzemię, w ostatnim okresie życia należał do wspólnoty klasztornej w Radomsku, odszedł do Pana 12 stycznia 2025 r., w 57. roku życia i 37. roku życia zakonnego.

**O. Benedykt Nadolny (1960-2025)**

O. Benedykt Nadolny, profes wieczysty Prowincji św. Maksymiliana Marii Kolbego, w ostatnim okresie życia należał do wspólnoty klasztornej w Dobrej, odszedł do Pana 15 marca 2025 r., w 65. roku życia i 43. roku życia zakonnego.



Strona Prowincji św. Maksymiliana Marii Kolbego: franciszkanie.gdansk.pl

Franciszkański świat w jednym miejscu: franciszkanie.tv

Codzienne rozważanie Słowa Bożego: 3zdania.pl

Duszpasterstwo powołaniowe: powolanie.com.pl

Sekretariat misyjny: sekretariatmisyjny.pl

Fundacja „Tworzyć Miłością”: fundacjtm.pl

Rekolekcje weekendowe: rekolekcjefranciszkanskie.pl

Dom św. Maksymiliana Marii Kolbego: dmk.pl

Centrum Medycyny Klasztornej: franciszkanskieziola.pl

Rycerstwo Niepokalanej Polski Północnej: rycerstwoniopakalanej.org

Noclegi w Ostródzie: domboramamazur.pl

Prześlij swoją intencję: skrzynkamodlitwy.pl

Adres redakcji:

ul. Świętej Trójcy 4

80-822 Gdańsk

tel. 58 3018525; fax 58 3010752

wzp@franciszkanie.gdansk.pl

Nakład: 130 egz.

Numer zamknięto 10 stycznia 2024 r.

Wydawca: Prowincja św. Maksymiliana Marii Kolbego

Braci Mniejszych Konwentualnych z siedzibą w Gdańsku

Redaktor: o. Mateusz Stachowski

Opracowanie materiału: Maja Studzińska

Skład i łamanie: Admar Galicja

Korekta: Maja Studzińska

Opracowano na podstawie materiałów nadesłanych.

Zdjęcia pochodzą z archiwum Prowincji oraz

z materiałów nadesłanych. Wszelkie prawa zastrzeżone.

Redakcja zastrzega sobie prawo do skracania tekstów, zmiany tytułów, śródtytułów oraz poprawek merytorycznych i stylistycznych.

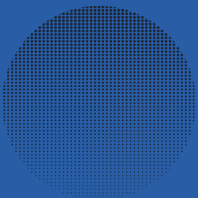
Wszystkim Autorom nadesłanych materiałów serdecznie dziękujemy!

Niech Pan obdarzy Cię pokojem +

Spis treści



Dekret - jubileusz Pieśni Słonecznej	2
Jubileusz Pieśni Słonecznej	4
Wiadomości z klasztorów Polska	9
Wiadomości z klasztorów Delegatura niemiecka	19
Wiadomości z klasztorów Delegatura szwedzka	21
Wiadomości z klasztorów Misja w Ekwadorze	22
Wiadomości z klasztorów Delegatura kanadyjska	23
Dom św. Maksymiliana Nasza działalność	24
Oaza Wielka Sychem	26
Sekretariat misyjny Nasza działalność	27
FranciszkanieTV Nasza działalność	27
Ryt franciszkański - Hymn eucharystyczny Duchowość	31
Zwierciadło bez skazy i Matka Miłosierdzia Duchowość	32
De castitate Poezja	34
Siostra zakonna też człowiek Z notatnika homilety	35
Zmarli	38



JUBILEUSZ

800 LAT

1225 – 2025

Pieśni Głonecznej
św. Franciszka



do 31 grudnia 2025 r.

ODPUST ZUPEŁNY



za nawiedzenie naszego kościoła

(pod zwykłymi warunkami)

i oddanie się przez odpowiedni czas pobożnemu rozmyślaniu,
zakończonemu *Modlitwą Pańską*, *Wyznaniem Wiary* oraz
wezwaniami do Najświętszej Maryi Panny, świętego Franciszka z Asyżu,
św. Antoniego z Padwy i św. Maksymiliana Marii Kolbego.



Prowincja
św. Maksymiliana Marii Kolbego
Braci Mniejszych Konwentualnych
w Gdańsku

gdańscy franciszkanie

spokój i dobro



szczegóły odpustu